

ВЕСЕЛІ

№4-5

ЦІНА 20 коп.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ
ЖУРНАЛУ

ВСЕСВІТ

В зв'язку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ в тижневик, Видавництво газети „ВІСТИ ВУЦВК“ публікує нижче схему надсилання журналу всім передплатникам, що до цього часу підписалися на журнал „ВСЕСВІТ“.

ПЕРЕДПЛАТНИКИ, що передплатили

на 1 м. на січень	за —	карб. 40	к. одерж.	№ 1—3, 4—5
„ 2 „ „ січень-лютий	—	80	„ „	до № 8 вкл.
„ 3 „ „ січень-березень	1	20	„ „	до № 11 „
„ 4 „ „ січень-квітень	1	60	„ „	до № 13 „
„ 5 „ „ січень-травень	2	—	„ „	до № 16 „
„ 6 „ „ січень-червень	2	40	„ „	до № 19 „
„ 7 „ „ січень-липень	2	80	„ „	до № 21 „
„ 8 „ „ січень-серпень	3	20	„ „	до № 24 „
„ 9 „ „ січень-вересень	3	60	„ „	до № 27 „
„ 10 „ „ січень-жовтень	4	—	„ „	до № 29 „
„ 11 „ „ січень-листопад	4	40	„ „	до № 32 „
„ 12 „ „ січень-грудень	4	80	„ „	до № 35 „

Переходячи до поданої вище схеми, В-тво „Вісти ВУЦВК“ мало на уязі з забезпечення інтересів передплатників.

Зі свого боку В-тво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ уважно переглянути схему, зауважити, коли закінчується тепер їхня передплата, і своєчасно її поновити.

Що ж до нових передплатників, то вони передплачують журнал за новими умовами.

ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“

№ 4—5
31-го січня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Президія Всеукраїнського з'їзду робітниць та селянок. Посередині—тов. Г. І. Петровський

Делегатки Всеукраїнського з'їзду в Червоному отелі за обідом

Оповідання **Д Ж У Д І** Б. І. Клея

Т А ВОРУШИСЬ-НО, Джуді, темнолиця малпо. Привези повну тачку коксу, та гарного—пам'ятай. Доглядай, щоб усі грудки були однакові. Не треба грудок завбільшки з твоєю безглуздою головою.

— Добре,—втомленим голосом відповів Джуді.

— Прощу не відповідати,—крикнув майстро по відливці й штурнув у Джуді дерев'яну форму. Важка річ ударила поденщика між плечі; обличчя йому покритилося від болю. Але, що за лихо! Адже ж він був тільки пришепуватий паруб'яга, і, не дивлячись на дорослість, на зріст не вище чотирнадцятирічного хлопчика. Працював він з охотою й допомагав усім, терплючи своє рабство й побої за нагороду, на половину меншу платні звичайному робітникові.

— Соромтесь, Девісе,—промовив „учень“ Чарлі Фенвік.— Джуді добре знає своє діло.

— А хто вас питає?.. Коли я від вас почую ще слово—вилітайте з мого цеху. Нехай тоді роблять з вами, що хочуть. Я ніколи не любив учнів. Я казав відливного цеху й коли він не буде приносити прибутку, то мене виженуть, а не вас і не вашого приятеля Джуді.

Двоє формовщиків так само прислухались до Джека Девіса, вони теж не долюблювали учнів.

Девіс був високий на зріст, з важким характером—і в хвилини гніву любив показувати свої м'язи й кулаки. Він був чудовим гамарником, користувався прихильністю Вайнса і К-о й мав посаду головного розпорядчика в мідяному відливочному цехові.

— Соромно, Девісе,—із запалом сказав удруге Чарлі,—соромно бити бідолагу... І звичайно, я залюбки став би йому за товариша, а не тобі.

— Так?.. промовив Девіс.—Чи може хочеш, щоб я потрошив тобі обличчя.

— А тільки спробуйте підняти на мене вашу брудну лапу,—задираючись відповів Фенвік,—я вдарю вас першим, що трапиться під рукою.

І він схопив чотириохфунтові кліді.

— Ви не людина, а звір!

— Що, звір?..—Обличчя Девісові покривилось; він відвернувся до формовщиків.

— Він знає, що я нічого неможу йому зробити—промовив до формовщиків майстер.

— Е, згиньте всі ці учні.

Підемте но, товариші, та вип'ємо чайку. Хай „майстер“ Фенвік постежить за горами... Ну-с, „містер“ Фенвіку,—глузливо продовжував він,—чи не будете ласкаві вислухати декілька вказівок. Прощу, щоб оці шестеро горнів горіло до мого повернення: Може ви люб'язно доглядатимете, щоб під плавильниками щільно прилягав кокс. Бо навіть найкращі плавильники з чорного графіту не можуть холодні ростопити метал. Я ще не помер, «містер» Фенвіку, і повинен навчати вас ремеслу. Коли форми до відливи будуть готові, не хлопніть води круг них: з-за однієї краплі вся тижнева робота може полетіти к чорту.

— Про все це я знаю,—відповів Фенвік.

— Дуже вдячний вам «містере» Фенвіку,—знущався далі Девіс:—Ми повернемося через тридцять хвилин, й до того часу

метал повинен бути готовий, добродію. Формовщики всміхнулись.

Девіс обернувся, щоб вийти з цеху тої хвилини, коли Джуді привіз повну тачку коксу. Майстро спотикнувся об колесо. Може він і справді трохи забився, але у всякому разі не дуже. Та йому треба було зігнати на комусь своє зло, й він ударив Джуді по голові.

— Проклятий. Ти навмисне підсунувся до мене під ноги. Почекай же я все зроблю, щоб тебе вигнали.

Від удару Джуді впав. А підвівшись, він приголомшений не міг говорити. В його хворому мозкові вертілися роєм думки про помсту і він бормотів щось незрозуміле. Девіс вдарив би його знов, коли б Фенвік не затулив тілом бідне створіння. Джуді пригорнувся до нього, жалібно похлипуючи.

— Я поскаржую про це містерові Вайнсові,—тремтючи усим тілом сказав Фенвік.— Як сміли ви бити цього бідолагу.

— Підем Джуді, обмиеш обличчя, а ось тобі новенький шлінг.

Джуді з подякою всміхнувся, хоча сльози продовжували котитись по його закоптілих щоках.

— Не говоріть м-ві Вайнсові—попросив він, а то мене одішлють знов до робочого будинку, а там прямо жахливо. Ви ж не були в робочому будинку. Будь ласка, не говоріть нічого, сер.

— Тепер вам покращало?

— Так...

Джуді глянув на відливочний двір й побачив, що фігура Девісова проходила біля воріт. Малесенькі, близько один від одного посажені оченята напівідіота блиснули від ненависти.

— Хоча б він помер—прошепотів Джуді, витер обличчя брудною ганчіркою й вернувся до тачки. Фенвік був зайнятий коло горнів, що увіходили в землю футів на шість, а краї підіймались над підлогою тільки на фут.

— До їхнього приходу метал буде готовий,—зауважив Чарлі, говорячи скоріш до себе самого ніж до Джуді.—Тяга сьогодні добра.

— Джуді допоможіть мені ковша принести.—Ковшем зоветься посудина, що зроблена із склепаних сталевих круглих пластин. До ковша було придбано кілька рухомих ручок, так що за нього бралось враз трое людей.

В середині він був вкритий шаром формової глини, а глина вся була вимазана вугіллям. Робилось все для того, щоб ростоплений метал не лип до ковша. Фенвік та Джуді дбайливо витерли в середині ковша пил, поставили між плавильниками та формою, що готова була прийняти метал. У відливочному цехові стало нестерпимо жарко.

Горна ревали в унісон, і нарешті покрішка на них розігралась мало не до біла.

Коли покрішку було скинено, в гору вдарили білі клубки пари металу, що топиться. Рвучкий вітер пронісся у дворі, несучи цілі хмари пилу в двері мідно-відливочного цеху.

— Будь ласка, полийте злегка двір водою, Джуді,—промовив Фенвік—Трохи побризкайте води й на підлогу.

Велич постати Леніна не тільки одушевлює мільйони трудящих цілого світу, а й приголомшує наших ворогів. Тільки такою приголомшеністю можна пояснити чудний факт, що англійський буржуазний журнал вмістив фігуру Леніна на титульній сторінці, де він звичайно містить фотографії з англійського, та інших, іде не скинутих лєнінізмом королів.

Коли все було впорядковано, Фенвік вийшов з будівлі й сів на дерев'яну лаву: тут завжди по черзі відпочивали робітники. Всі горна працювали одночасно тільки за часів великих відливок. Крім того, мідяний цех було погано пристосовано до свого призначення. Його перероблено було зі стайні, і в одному кінці містилися антресолі й горище. Через це вентиляція була кепська, й пара з розтопленого матаду була отруйна. Джуді бризкав водою із залізного відра, іноді мацаючи свої запухлі від побоїв очі. Раптом обличчя йому покривилося і він гнівливо засміявся. Джуді ненавидів Девіса й хотів помститися.

Батато років тому інший чоловік, без жалю й без причини, побив його. Джуді розквитався з ним. Його напасник працював саме під вікном у дахові. Джуді чекав і стежив. Нарешті прийшов слушний момент. Джуді виліз на дах й кинув на свого ворога велику колоду. Тепер він сміявся, пригадавши це. Тоді він жорстоко поранив того чоловіка і нікому ніколи не спадало на думку, чому то впала згори колода.

Джуді знов набрав у відро води й подивився на Фенвіка, що тепер лежав на лаві, відпочиваючи на свіжому повітрі.

— Я побризкаю водою підлогу цеху,— сказав до нього Джуді:

— Дивися ж—бризкай лише стільки, щоб прибити пил—крикнув Фенвік.— Чому це Девіс не йде? Метал пропаде даремно.

Джуді вмить підняв цеглину, що затуляла вхідну дірку в середину форми й пустив туди цілий струмок води. Потім напівдіот швидко засунув цеглину на місце, а коли прийшли майстри в цехові вже його не було.

— Як справи, містере Фенвіку?— поспитав Девіс.— Признайтеся самі, мій ніжний дотик дуже прикрасив циферблат Джуді. Гей, у цех!.. Знімайте одяг, молодці! Метал готовий.

Закрививши рукою обличчя від гнігючого жару Девіс почерзі заглянув у кожний плавильник.

— Матеріалу доволі,— прамимрив він.— Плавильники навіть занадто повні.

Тепер ви, учень, ставьте остронь і стежте, як знаючі люди роблять діло.

Один із формовщиків зняв покришку з останнього плавильника, а Девіс вхопив величезні кліщі. Вихваляючись своєю майже надлюдською силою, майстер підняв із горна плавильник, повний розтопленого металу.

Ще мить—і вогняний струмок полився у ківш. Девіс відкинув порожній плавильник й підбіг до другого горна. Всюди повторилось теж саме. Метал зі всіх шести величезних тиглів шипів у ковші.

— До вороту ти, свиня Джуді—проревів Девіс.

— Піднімай тихше! Готуйтеся, молодці! Швидко і обережно! Тепер ви, містер Фенвіку, приставте драбину на горище та подивіться чи працює вентилятор, бо щось занадто вже жарко.

Фенвік послушався, радіючи можливості дихнути свіжим повітрям.

Джуді стояв біля ворота і губи йому були напівростулені, а в очах блищало злосливе чекання.

— Піднімайте ще трохи. Тихо!..— покричав Девіс.

Ворот, що на нього накручувався ланцюг проходячи через блок, крикнув. Ківш повис у повітрі над формою. Девіс обома руками схопив мішалку.

— Пора!—крикнув Девіс.

Ківш захитався, нахилився; розтоплена мідь полилась у жолоб, а з нього в форму. Та раптом у формі стався страшний шум. Щось клекотіло, дзюрчало, билось... З кожної дірочки виривався зі свистом пар.

Мініатюрний вулкан розірвав форму на шматки. Розтоплена мідь полилась несучи полум'яні бризки. Одна з тих крапель попала на голу руку Девісові. Майстер знав, що вся відливка загинула й з проклятом кинув мішалку.

Понад сто фунтів металу бігло по підлозі, запалюючи все. Струмок той торкнувся до сіна, що було тут для укладки готових чушок. Сіно запалало. Знялися клубки диму й язика полум'я.

— Фенвіку, Фенвіку,— закричав Девіс,— плигайте до-долу! В справу втручається сам діявол!..

Формовщики—встигли вибігти на двір.

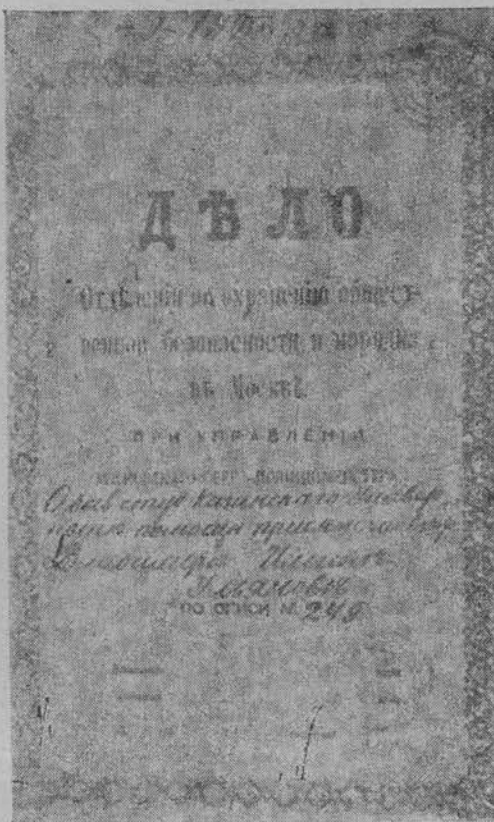
Із сталевий відливочної та інших цехів вибігали робітники.

Джуді немов закам'янів. Пальці його ще тримали ричаг вороту.

Він зачув крик Девіса, повний одчаю, й пригадав, що Фенвік єдина людина, що поводитися з ним гарно, був на горі, в полум'ї горища.

Швидкими рухами кішки вибіг він дверима, схопив куртку, що висіла на гніздові з зовнішнього боку стіни.

То присідаючи то пробиваючись вперед повернувся він знов у мідяний цех і як малпа по драбині піднявся на го-

Відомий паризький скульптор М. Аронсон у своїм ательє працює над погруддям Леніна

ріще. Ніхто не бачив цього. Будівля здавалася пеклом з диму й полум'я.

— Він загинув, — помітивши відсутність Джуді промовив Девіс. — Шкода що я вдарив його.

— А бідолашний хлопчик Фенвік, яка жахлива йому смерть.

Аж ось раптом робітники закричали й кинулись до дверей, що були вже у полум'ї.

З даху стрибнув Джуді притуляючи обгорілими руками до своїх грудей Фенвіка.

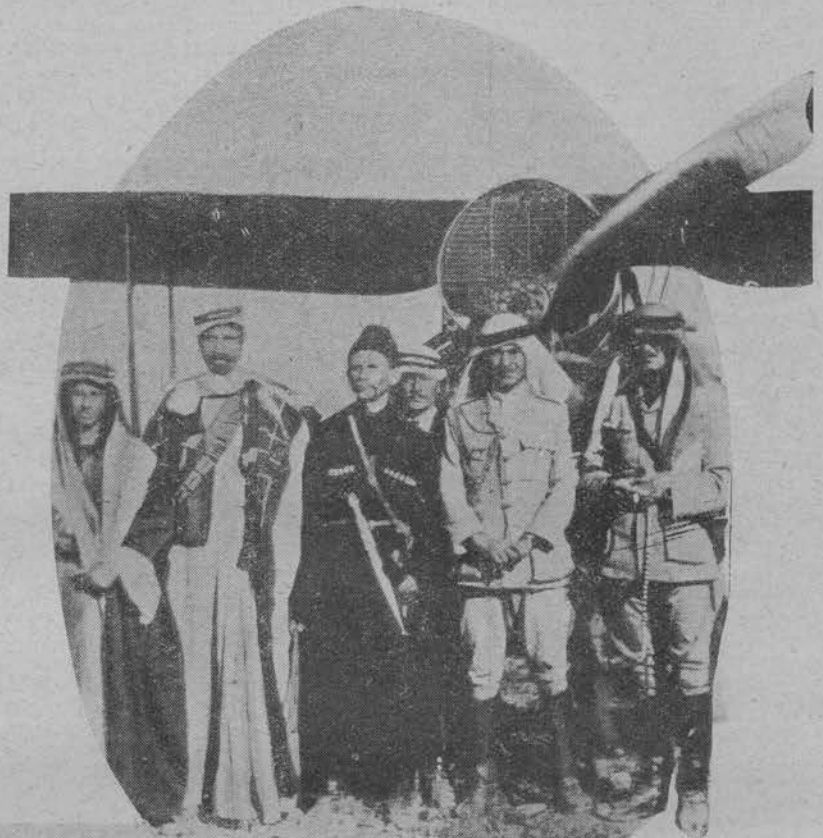
Джуді так спікся що помер тієї ночі.

Чарлі Фенвік не відходив од нього до останньої хвилини...

Переклад з англійської мови **Є. А.**

КОРОЛІ-АГЕНТИ

Англія на Близькому сході організувала цілу низку маленьких королівств. Їх „королям“ Англія багато платить, бо це її агенти. На малюнку військовий аероплан подарований Абдулі. Військові пілоти швидко запроваджують „спокій“, втихомирю-

ючи повстання проти „короля“ що надміру дбав на користь Англії.

МОТОРНИЙ ШЛЯХ МІЖ ТОКІО ТА ЙОКОГАМОЮ

Японія, м. Омора. В грудні відкрито моторний шлях між Токіо та Йокогамою. Шлях цей прокладався кілька років

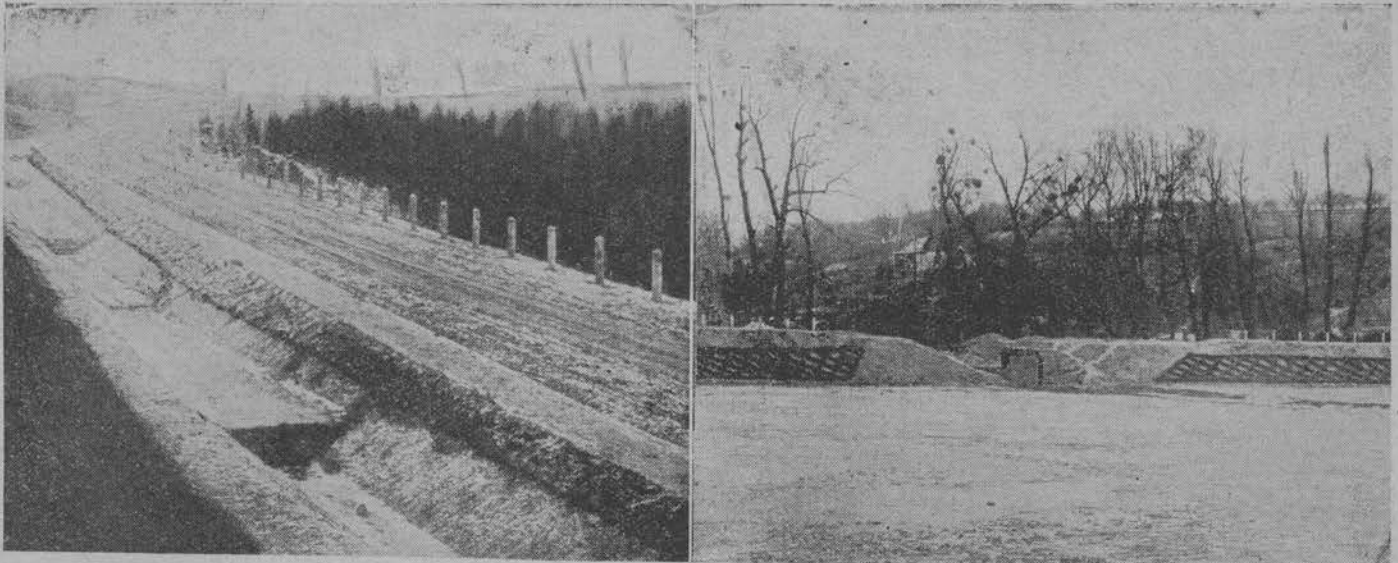

Є. М'якота

П О Р О Ш А

Злітаються сніжинки до землі,
Шумлять немов—колосьям лан.
Плетуть вінки у білій млі,
І утопають в пінний океан...
Так м'яко сніг—трава в лузі,
Стискає груди мрійним жаром
Побачу місяця дугу,
Віддамся ніжним білим чарам...
Подамся в ліс збирати лист,
Що розгубили клени,

Струшу з них сніг, а зірки хвіст
По небу як дремене.
І в журі поплетусь назад,
Чого-чого не знаю...
Пороші срібні, я вам рад,
Вам пісню я співаю!
Дрімає клен, стомився я
Хіба спочити трошки...
Ранкова синь ветає здала
Мов очі, мов волошки.

Шлях Сталінка — Голосієво через греблю ставка. Залізобетонний водоспуск під греблю

НОВЕ ДЖЕРЕЛО КУЛЬТУРИ

(До утворення Сільсько-Господарської Академії)

За три верстви від Київа, недалеко від великого міста, лежить господарство Київського Сільсько-Господарського Інституту — „Голосієво“. В цьому господарстві ще влітку 1926 року почали будувати нове джерело сільсько-господарських знань, новий осередок культури — Сільсько-Господарську Академію.

Академія складатиметься з 12 науково-дослідних інститутів. Для одного з цих інститутів — лісового — вже майже закінчено будівництво кістяка досить великого корпусу в 3 тис. куб. саж. Будинок витримано в стилі українського бароко. В цьому ж стилі буде витримано всі будинки Академії.

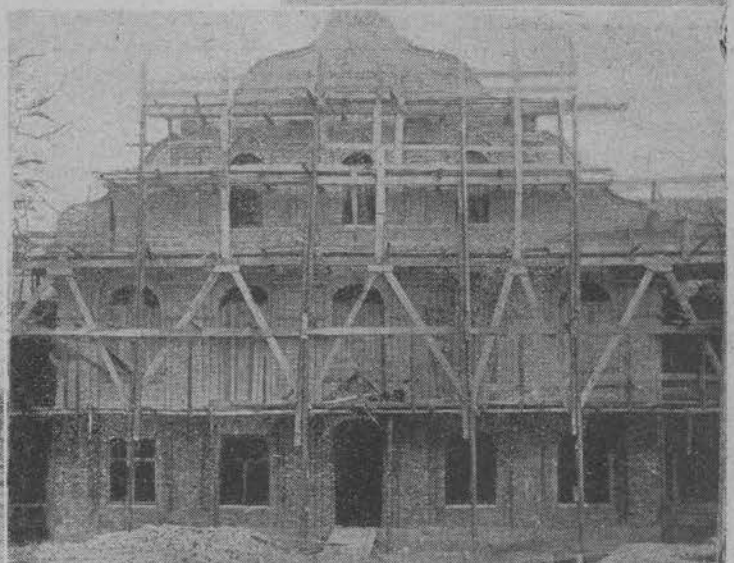
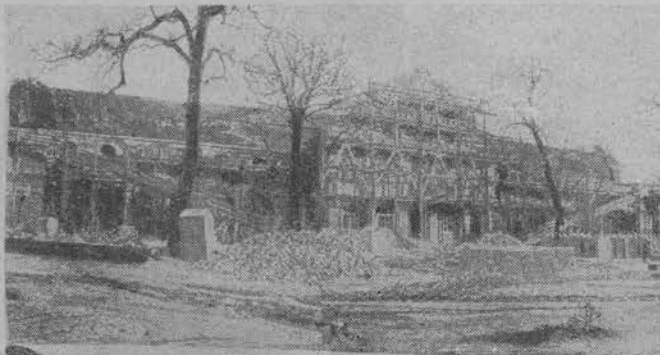
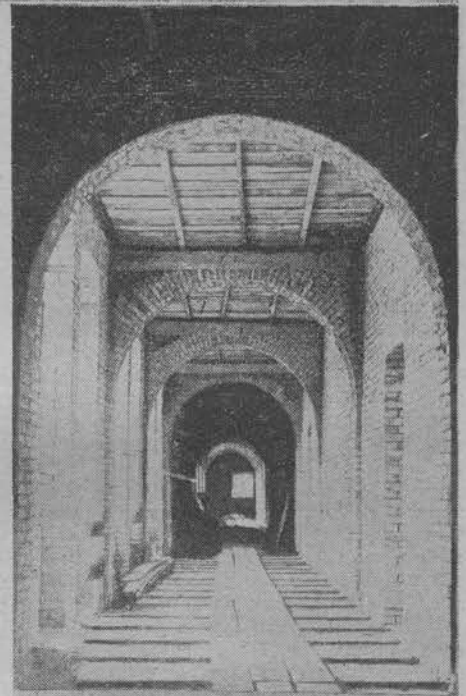
Треба відзначити, що де-які труднощі стояли на шляху будівництва: віддалення від міста, часто почувався брак будівельних матеріалів, незручні шляхи і т. д., та все ж перший будинок Лісового інституту збудовано протягом семи місяців.

Одночасно почали прокладати брукований шлях від „Сталінки“ (околиця Київа) до господарства „Голосієво“. Старий шлях між Сталінкою та „Голосієвом“ був незручний: спуски на цьому шляхові були занадто круті. Новий шлях матиме зручні

підйоми на плато, де будуватиметься академія. Крім того, цей шлях прокладається в місцевості з чудовими краєвидами.

Треба зупинитися і на технічному боці будівництва. Для будівництва академії та шляху використовується всі нові технічні досягнення. На новому шляху на протязі 700 саж. прокладається шість водоспускних бетонних труб. Під греблю одного з ставків, що через неї проходить шлях, прокладено ще одну залізобетонну трубу.

Для забезпечення шляху від розливів при опадах і під час весняної поводи збудовано вдовж усього шляху штучні технічні спорудження, що сприятимуть повільному спуску води: зроблено водоспускний канал (кювет) з бетонними перемичками і таким чином під час великих опадів вода не розливатиметься і шляхові не загрожуватиме півдідь. В найближчі роки нове джерело культури буде збудовано.

Лісоінженірний інститут майбутньої Сільсько-Господарської Академії. Стиль — український бароко. Середина фасаду лісоінженірного інституту. Коритар

Санаторія старої Маєсти

МАЄСТА

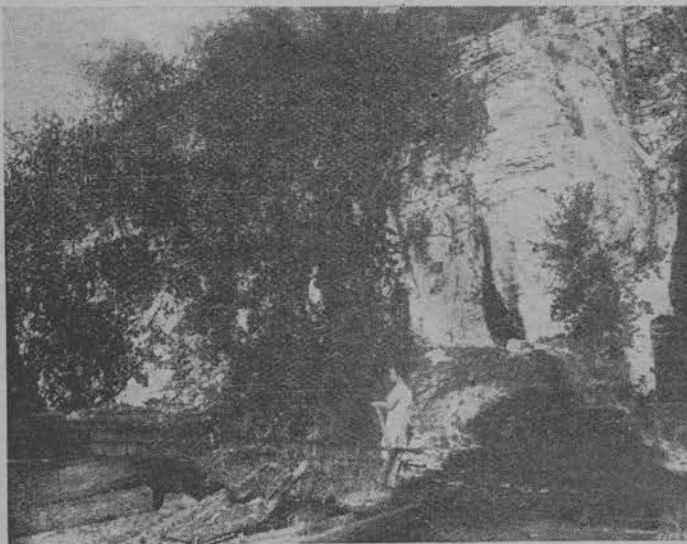
Курорт, яких мало. Стаття Емпе

Чорноморське узбережжя від Анапи до Батуму—це особливий край. Крім флори середнього клімату, ми зустрічаємо там чимало тропічної рослинності. І коли в Харкові, Москві, Києві, Ростові та в інших містах усе вкрито снігом, в цей час там, за пасмом Кавказу—тепло й соняшно. Там майже не знають зими. Там зима нагадує про себе лише тоді, коли спадає лист з дерев нашого клімату.

Коли збочити в Армавірі на південь від залізничної магістралі Тихоріцька—Баку, то за Майкопом, майже по спіралі, ми спустимось до Туапсе—

Пляж нової Маєсти

Війстя до печері з озером

кінцевої залізничної станції на березі Чорного моря. Кавказьке пасмо перетнуто кількома довжелезними тунелями. Спіральний спуск залізниці,—це один з найбільш мальовничих моментів шляху до Туапсе. З вікна вагону ви бачите, як потяг, протягом кількох годин в'ється на крутих косогорах.

А Туапсе—це вже новий клімат. Туапсе—порт з великим майбутнім. Протягом найближчих п'яти років тут проведено буде велике будівництво.

Від Туапсе, вже понад самим морем, залізниця проходить аж до Адлеру; вині її прокладають іще далі: через Гагри та Сухум до Поті. Значіння цієї колії—величезне. Та ка залізниця над морем—

одним-однісінька в цілому СРСР. Ви їдете в 30 кроках від моря і стільки ж від стіни гір. Захоплено перебігаєте в вагоні від вікна до вікна. Праворуч—блискуче, синє, сонячне море, ліворуч—косогори з розкішною рослинністю. Тут, на скелях, на рельєфах гірської місцевості читаєш історію землі. Безумовно, ця місцевість є однією з найкращих у світі.

Від Сочі до Маєсти, на косогорах розкидано багато колишніх аристократичних маєтків. Пальми, агави, кіпариси, банани, магнолії, мандаринові дерева та інша південна рослинність іще більше збагачують красу цієї місцевості.

Нова Маєста—одна із станцій цієї чудової залізниці. Кілька гарних від, кілька вбогих будинків і серед них—великий європейський будинок. В цьому будинкові—ванни. Тут через рік—два, за проектом, буде величезна санаторія—на 1500 чол. Нині тут лише дуже небагато людей має змогу жити приватно. Всі ж інші, хто бажає лікуватись ваннами, мусять їздити від Сочі залізницею або ж автобусами, що роблять регулярні рейси від Сочі до Старої Маєсти, а також до Гагри та до Сухуму.

За три кілометри від Нової Маєсти і за 4 кілометри від моря лежить Стара Маєста. Це—центр. Тут джерела цілющої сірчаної води.

Маєсту перетинає гірська ріка тієї ж назви, що впадає в Чорне море, за 10 кілометрів від Сочі. На 1 кілометр далі на

південь з тісного межигір'я вихоплюється друга річка—Агура. Вони течуть поруч, розділені гірським пасмом Десимоч, що сягає 350 метрів височини. Тут є так звана Орлина скеля. Спід неї дзюрчать струмені цілющої сірчаної води (сірчано-водно-солоні),— одне з найцінніших природних багатств Кавказького пасма. Мінеральна вода виходить у двох місцях—біля самої долини річки Мацести (Мацестські джерела) та в долині річки Агури (Агурські джерела).

Мацеста притягає до себе величезну увагу медичного світу не тільки в СРСР, а й за кордоном. Не так давно американці пропонували здати їм курорт у довгочасну оренду.

Історія Мацести, як цілющого місця, досить давня. До 1888 року її знало тільки місцеве гірське населення. Тоді, у величезній печері було ще озеро, в 2—3 метри завглибшки, а з нього текла сірчана цілюща вода. Місцеве гірське населення з'їздилося з усіх—усюдів і тут, живучи під шатрами, користалося природними ваннами в озері. Слава про мацестівські води чим раз ширилась і Мацесту почали вважати за святе місце. Нині вхід до печери закрито і вода концентрується в кількох місцях для ванн. Півніше, на початку ХХ віку, зроблено було аналізу води і знайдемо в ній сірководня в 100 раз більше, ніж у відомій Авхенській воді і в 2) раз більше, ніж у П'ятигорську. Кількість сірководня дорівнюється 220 міліграмам на 1 літр води.

І тільки в 1916 році побудовано тут першу санаторію. Великі заслуги в цьому має доктор Підгірський, що вже більш 20 років живе біля Мацести—досліджує її і лікує хворих. Він перший почав уживати Мацестівської води для лікування хворих на серце, тимчасом як таку ж саму воду в Е-лебен використовують для лікування різних хороб, тільки не хороб серця.

В 1914 році за кілька сот кроків від моря збудовано великий ванний будинок і по-європейському його устатковано. Тут у 1927 році, як ми вже зазначали, мають збудувати нову велику санаторію. Обидва будинки мають сполучити шклянню галерею саме так, щоб живучи над морем, можна

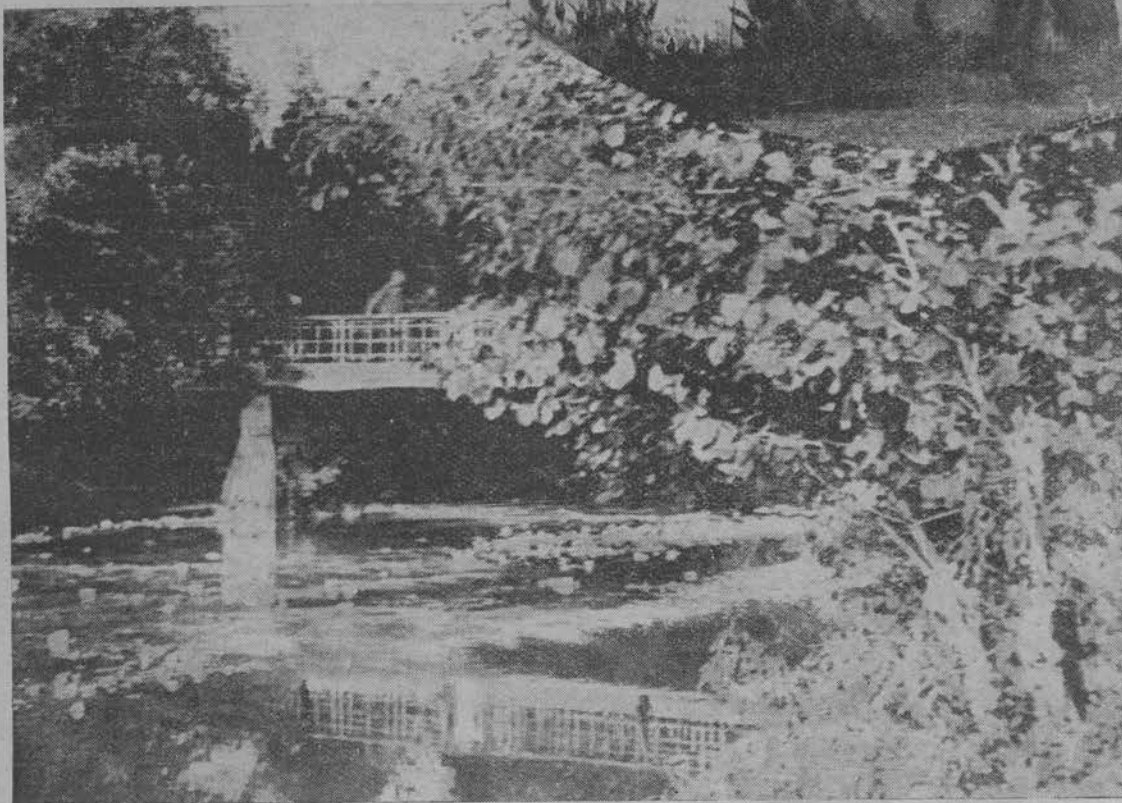
було брати ванни, 500 кроків далі від моря. Про роботу Мацести як курорта, свідчать такі цифри: в 1912 році на курорті було всього 1000 чол., в 1913 вже 19.000, в 1924—32.000, а в 1926 більш 45.000. Всього було дано в 1926 р. 120.000 ванн. Можна сказати, що увесь Сочинський район живе нині Мацестою.

Більшість санаторій, а їх в тут багато (санаторія ВЦВК, Наркомшляхів, НК Почт та Телеграфів, північних залізниць, Робмису, МОДРу та інш.) функціонують переважно для Мацести.

Ціла низка хороб знаходить у цілющих джерелах Мацести свого лютого ворога—так запевняють лікарі; такі ж відомості про Мацесту поширюють і самі хорі. Майже всі хороби пробувано лікувати в Мацесті—і не без успіху. Безперечно, вплив води Мацести на різні хороби ще не зовсім досліджено, однак уже точно встановлено що вона дуже гарно впливає при хоробах серця, ревматизмі, при захворюваннях центральної нервової системи, при розладях міни річовин в організм, а за останній час при енцефеліті (сочній хоробі).

Парк

Річка Мацеста

Коли прислухатись до голосу самих хорих, то чудеса Мацести—безмірні. Кажуть, що багато людей, особливо ревматиків, прибували в Мацесту на ношах, а виїздили з неї здоровими.

Житловий фонд Мацести—це переважно селянські будинки та місто Сочі.

Одна тільки санаторія в старій Мацесті пропустила за сезон 3 000 хорих. Варт відзначити, що джерела Мацести дали за сезон прибутку 150.000 крб.

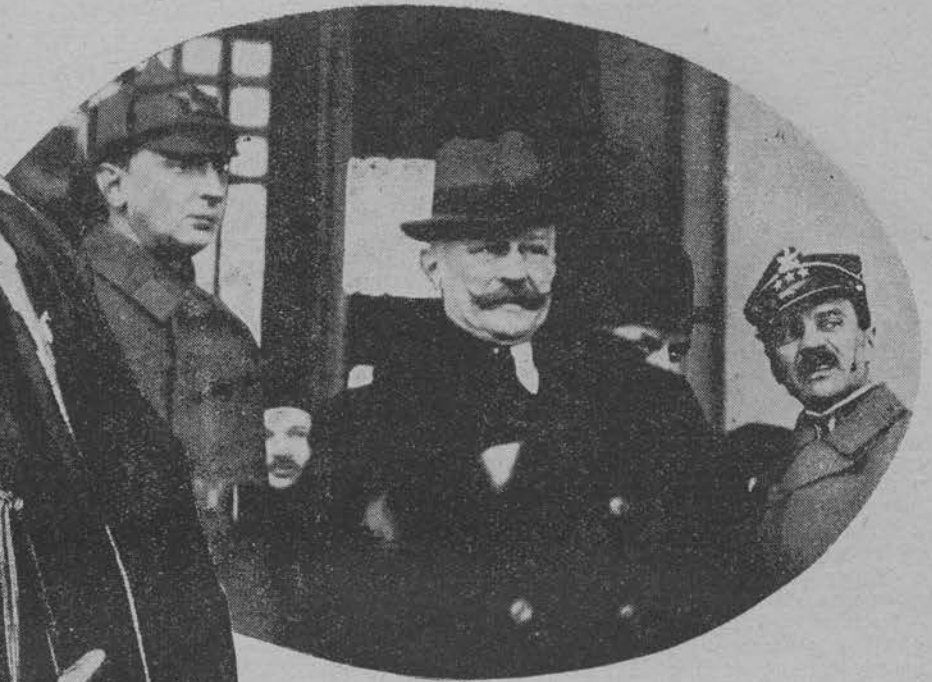
Тим часом майже всі санаторії працюють з дефіцитом.

Емпе.

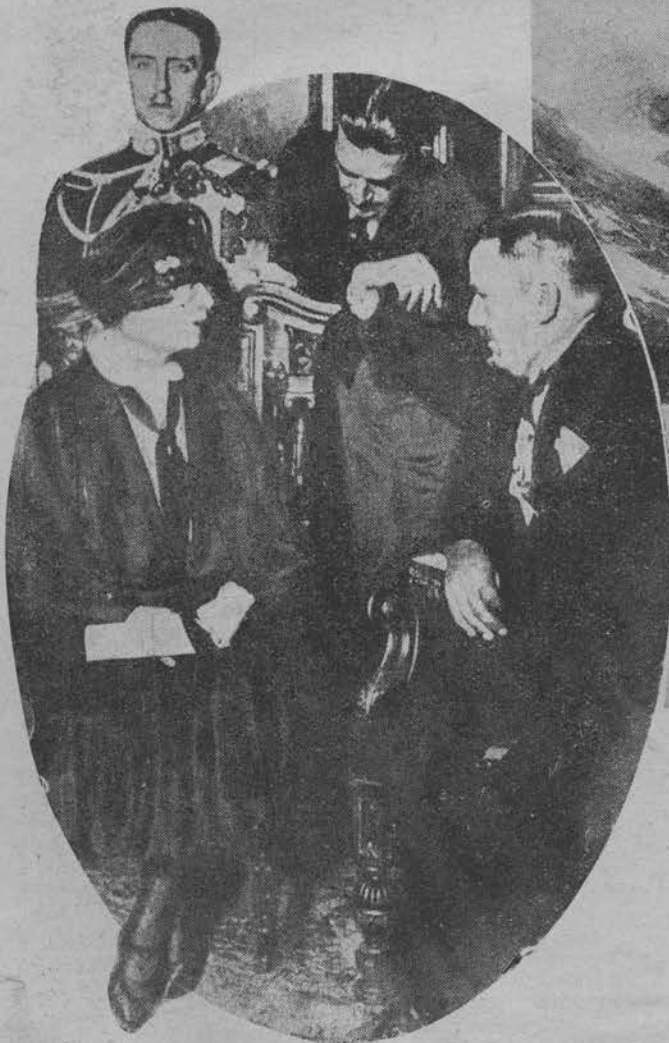
ВСЕСВІТНЯ ІЛЮСТРАЦІЯ

Уді-Абу-Тан—шейх бедуїнського племені „Бені Хассав“ на північному заході Аравійського півострова. Шейх—відомий у Європі. Він відігравав значну роль коли вигнали короля з Геджаса

17-го січня до Москви приїхав новий польський посол Пате́к. Пате́к—бувчий оборонець Роси Люксембург. Фотографовано його на вокзалі

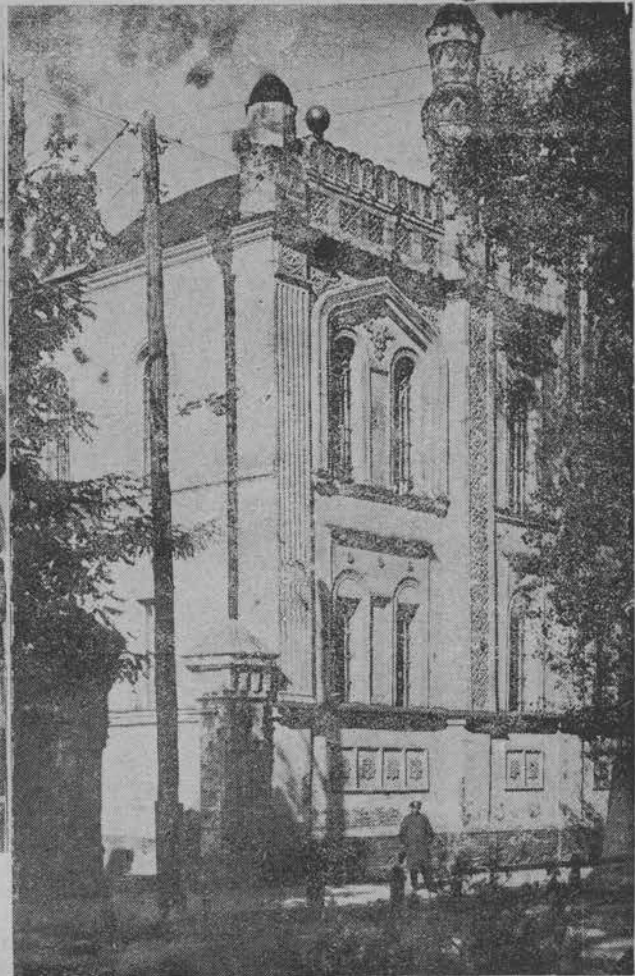

Тибет, Хіна. Кулі—хінські робітники, кожний з вагою від 75 до 150 фунтів, проходять гірські перевали. В наслідок мізерної оплати праці і звязаної з цим страшної експлоатації хінських кулі—цей засіб транспорту ще й досі є одним з найдешевших не тільки серед слабо замоднених пустель Тибету, а й у центральних та східних провінціях Хіни

В овалі—представник СРСР в Мексиці тов. Колонтай являє свої повноваження президенту Кельє

Новий Офіційний Агент СРСР в Канаді т. Л. Ф. Герус (1) прибув до Монреалю. Рядом (2) Радник УСРР в Канаді т. І. Ю. Кулик та секретар Агенства (3) т. Буравцев

Полтавські ремісники та кустарі відкрили новий клуб в колишній Хоральній синагозі. На фотографії— частина фасаду цієї синагоги

Наші театри несуть проміння нової культури в далекі закутки. На фотографії актори Робсельтеатру ім. І. Франка при Зінов'ївській Політосвіті виїждять на села ставити вистави. Праворуч— Білоруський поет Якуб Колас. Нещодавно минуло двадцять років його літературної діяльності. Білоруський уряд дав йому звання народного поета

ХУДОЖНИК П. О. ЛЕВЧЕНКО

Стаття М. Павленка до десятих роковин з дня смерті

Десять років тому, 27 січня 1917 року, в Харкові помер видатний український маляр-пейзажист, Петро Олексійович Левченко.

Ця занадто скромна людина була мало відома нашій широкій публиці, але його твори знають усі: ці розкидані скрізь по музеях картини з природи України написав Левченко.

Народився Левченко в Харкові р. 1859. Освіту свою почав здобувати в Харк. гімназії, але з п'ятої класи залишає її і віддається цілком студюванню малярства в одній у той час малярській студії художника Шрейдера.

Згодом переїздить Левченко до Петербургу, поступає в Академію Мистецтва до професорів Клодта та Чистякова і з запалом віддається роботі далі.

Велика любов до живої роботи і талант не дали холодному академізмові, що панував тоді в Петербурзькій Академії, убити в Левченкові велику енергію та бажання працювати не пориваючи зі своїм оточенням життя й природи.

Не закінчивши Академії, Левченко через різні родинні справи змушений був покинути навчання і повернутися на Україну, в Харків.

Серед дуже несприятливих умов Левченко й тут інтенсивно працює далі над удосконаленням свого таланту.

Кінець кінцем художникові Левченкові щастить виїхати за кордон у Францію та в Італію для завершення своєї малярської освіти.

Та далекий був Левченко від думки на довгий час залишитись серед чужої йому природи: він швидко повертається на Україну і на завжди віддає

всю свою любов до праці, глибокий талант свій нашій країні.

Краєвид України з її природою, з селами, галями, з хатами й вітряками,—ось стихія Левченка.

І як неподібний був Левченко до всіх інших художників тогочасників, що теж малювали картини з життя України!

Не очима Гоголів та О. Толстих дивився Левченко на Україну.

В своїх малюнках Левченко показував і вкрай розтажену та розмиту дорогу, і закутки містечок з обідраними парканами та вулицями в вічних калюжах, і хати селянські з обшарпаними стріхами.

Реальними очима дивився Левченко на своє оточення.

Живучи останні десятиків зо два років у Києві, Левченко що-літа виїздив на Лівобережжя, замальовуючи краєвиди різних закутків Полтавщини, а найбільше рідну Слобожанщину.

Бути так тісно звязаним з дійсністю, з природою, працювати нерозривно з цим, було завжди законом для цього майстра.

Навіть зимою, коли Левченко не міг працювати десь надворі, він бодай з вікна робить свої зимові замальовки і скільки життя передає в них! Одним звичайним олівцем орудував Левченко з таким майстерством, як

П. Левченко. Автопортрет

ніхто з його товаришів. І тому кожна хоч найдрібніша робота з картин Левченка віє теплим подихом своєрідної природи України, стільки сонця й стільки повітря.

Умів цей художник відчутти глибину краси своєї природи й вмів її передати для глядача в своїх творах.

Художник дуже багато працював і багато зробив для нашого пейзажного малярства.

Ще пам'ятаємо художню виставку в Харкові весною 1918 року, де твори Левченка, вже після його смерті, було виставлено сотнями, а скільки високо поетичних праць художника розкидано скрізь по музеях Радянського Союзу.

В часи світової війни Левченко остаточно переїздить на Слобожанщину і в Харкові вмирає.

Поховано його на міській кладовищі і могили його не знає наше громадянство, як не знає воно могил може й інших видатних діячів.

Україна досі ще не спромоглася на влаштування своєї національної галереї, але така мусть бути в недалекому часі і на ній почесне місце належатиме цьому невтомному робітникові на ниві мистецькій.

ВІДНОВЛЕННЯ ГРЕБЛІ

Річка Рось, біля Білої Церкви. Київщина

Запорізький Комітет Сприяння Дніпрельстанові. В центрі—голова запорізького окрвиконкому тов. Онищенко, голова Комітету; ліворуч—тов. Кобилін

НА ДНІПРЕЛЬСТАНІ

На Дніпрельстані, в Кічкасі, йде підготовча робота до початку робіт. Закладани греблі відбудуться приблизно в червні—липні, коли буде найнижчий рівень води.

Сама ж контора Дніпрельстану являє собою тут цілу невеличку наукову установу.

Тут є підвідділи гідрометричний, геодезичний, геологічний агрономічний та підвідділ вивласнення. На чолі кожного підвідділу стоїть висококваліфікований спеціаліст.

Гідрометричний відділ працює над вивченням „режиму води Дніпра“. Як недавно писав у „Вістях“ інженер Кобилін, що заступає проф. Александрова в Кічкасі,—„основою проєкту Дніпрельстану є вода як джерело тої колосальної енергії, що її має дати Дніпрельстан“. Гідрометричний підвідділ і вивчає воду, рівні її в різні частини року, для чого він має цілу низку своїх станцій і пунктів. Бо ж ясно, що без детального вивчення цього не можна спроектувати правильно ні самої греблі, ні станції і ні тих турбін, що даватимуть електрику.

З гідрометричним підвідділом близько зв'язано роботу підвідділу геологічного. Воно й зрозуміло чому. Геологічний підвідділ, поперше, мусить прощупати через свердловини ґрунт навколо майбутніх споруджень Дніпрельстану, щоб часом, коли гребля збудується і вода підніметься, не трапилось десь підземного прориву. Це було б справжньою катастрофою для Дніпрельстану.

Геологічними розвідками встановлено, що підложжя навколо Дніпрельстану є граніт високої якості і така небезпека, як прорив підґрунтових вод зовсім не загрожує.

Дніпрельстан потрібуватиме колосальну кількість будівельного матеріалу. Отож, другим завданням геологічного підвідділу було найти на місці потрібний будівельний матеріал, от як граніт, пісок, каолін то-що.

Третє, це те, що Дніпрельстан буде в середовищі майбутньої

великої індустрії. Ось чому надзвичайно важливими є розвідки по відшукуванню нових покладів корисних копалин, от як залізних руд то-що. Ця робота ще не закінчена, вона буде провадитись ще на протязі кількох років. Можливо, що тут розвідка робота наткнеться на багато несподіванок. Так, уже є натяки на те, що поблизу Дніпрельстану (15-20 кілометрів) по річці Конці є поклади залізних руд.

Яку велику роботу провів геологічний підвідділ, свідчить хоча б те, що він зробив 5.000 свердловин, і в Кічкасі є цілий геологічний музей.

Геодезичний відділ працював над зняттям та складанням мапи району, що на нього впливатиме Дніпрельстан, та самого місця майбутньої станції, що теж необхідне як для правильного проєктування самої станції, так і для всіх робіт, зв'язаних з Дніпрельстаном. Не раз уже згадувалось, що Дніпрельстан могутньо вплине і на сільське господарство сте-

Музей та геодезичний підвідділ Дніпрельстану в Кічкасі

пової смуги. Вивченням цієї проблеми клопочеться підвідділ агрономічний. Він вивчає ґрунти, що будуть зрошуватись. Цей же відділ працює над тим, які нові культури можна буде потім, коли Дніпрельстан збудується, завести. Він же розробляє і проєкт електрифікації с.-г. всього району.

Робота, переведена цим підвідділом, величезна й важлива. При підвідділі є лабораторія, що робить аналізи ґрунтів і загалом працює по завданнях і інших підвідділів.

Відділ вивласнення працює над питанням переселення тих сел, що через піднесення води будуть затоплені.

Розуміється, що роботу ще не можна вважати за скінчену. Вона деталізується й поглиблюється в міру того, як деталізується і сам проєкт Дніпрельстану.

Ясно одне, що в Кічкасі йде інтенсивна напружена робота. Що тут, на місці, пророблюється те, що потім ляже в основу всіх викладок і всіх розрахунків по головному проєктові. Ось чому ця робота вимагає великої точності і великого знання, бо кожна помилка може відбитись і на самому проєктові станції.

Про те, наскільки ця робота виконана гарно, може свідчити американська експертиза. Інженір Купер у своїй оцінці проєкту Дніпрельстану, коли був у Кічкасі, заявив:

— Коли б ми самі вибрали місце для станції, то кращого б не вибрали. Всі розрахунки зроблено правильно, а робота спеціалістів, що працюють над проєктом і зв'язаними з ним питаннями, дорівнюється роботі кращих американських спеціалістів.

Цими днями Купер, виступаючи в Москві в Діловому клубі, знову торкнувся питання про Дніпрельстан та його значіння для народного господарства СРСР.

Радянський Союз має на думку Купера багато чого запозичити від Америки. В Америці є багато видатних спеціалістів-практиків, і вони охоче приїдуть працювати в СРСР.

Купер, однак, радить обережно ставитися до приїжджих спеціалістів і цінити кожного, зважаючи на його практичний стаж і зроблені вже хоча б протягом останніх 20-х років роботи.

За точним обрахунком Купера енергія Дніпрельстану на 25% буде дешевша за теперішню найдешевшу американську енергію.

Це насамперед призведе до величезного зросту виробничих сил і продуктивності праці. Сполучені Американські штати випускають тепер у 4 рази більше товарів ніж 15 років тому. І це насамперед тому, що вони мають дешеву електричну енергію. Те саме значіння матиме і Дніпрельстан.

Окрім того Дніпрельстан стане тим джерелом, магнітом, що довкола його повстануть нові промислові підприємства, як радянські так і концесійні.

П. А.

Вгорі—знак найвищого рівня води на Дніпрі в Кічкасі (1843 рік), внизу—контора Дніпрельстану

ЯКА З МУК НАЙСТРАШНІША?

З книги Анрі Барбюса „Кати“

— Мої кайдани залишилися там але вони живуть.

І він вказав рукою на румунський кордон (решта четверо теж гнівно зирнули на те місце в мурах, куди він показував) та немов би знову побачив свої кайдани, живі на чийомусь іншому тілі. І допіру осіяне щастям від свідомості свободи його лице враз по-смутило. Цей чоловік, такий зважливий, що колись плюнув у морду тому поліцаєві, що вишкрібав йому нігті ножем, цей чоловік заплакав, як дитина.

Румунія була недалеко, і все це було недавно. Ми перебували в Туреччині; ці п'ятеро були румунські втікачі і їхали до СРСР.

Ніби прокинувшись від кошмарного сну, вони розповідали уривки зі страхіття, звідки їм пощастило втекти якимось чудом.

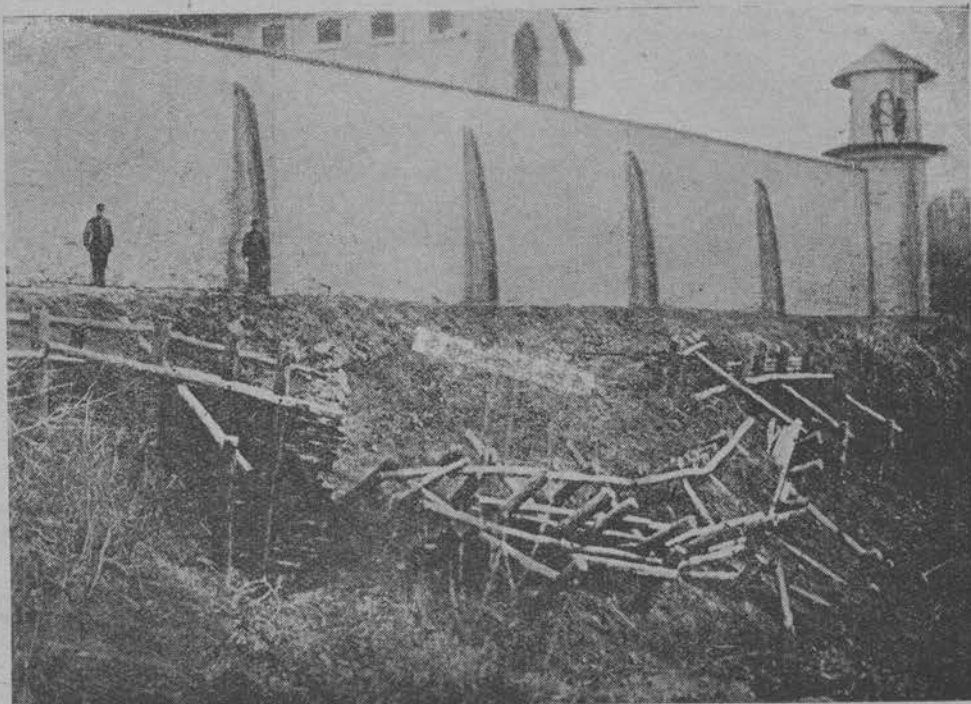
Я слухав і знав, що вони кажуть правду. Я слухав їх, дослухався до кожного слова, щоб знати, що діється в Європі в 1926 році і щоб розповісти про це.

* * *

— Кайдани, це—правда. Але ж в їй гірше—сказав Спиридон.

— Клітка... клітка—це щось ніби футляр великого стінного годинника, як говорить Василь Спіру. Тебе туди вштовхують щоб зміг стати.

— Годинник!.. йому хоч можна рухатися своїм маятником, а ти навіть не зможеш повернути рукою і стоїш там як солдат, кому скомандовано „струнко“. Це і карцер і разом з тим „смирительна“ сорочка, домовина і панцер.

Мур румунської тюрми „Дофтана“, що був підкопаний в'язнями та обвалився після їхньої втечі

Ми про це чули, але Спиридон змалював новий образ і тремтючи немов би говорив сам до себе. Здавалося, що він з глузду, з'їхав і нам стало моторошно.

— Ти сидиш у цій футлярі десять день. Їсти—пити дають води та шмат кукурузяного хліба, іноді ж зовсім не годують—піст. За три дні ноги починають набрякати, пухлина все росте, кайдани обшмугають шкіру і впираються в м'ясо. Іноді, коли зовсім внесилений падаєш додолу, після одноденного перепочинку тебе знову становлять туди на 10 день, як це робив кілька раз уряд з Максом Гольдштейном. Ось кому було тяжко, ось кому потрібні були величезні зусилля, щоб умерти.

* * *

— А герла?—спитав Жон— А герла, братіку мій?!

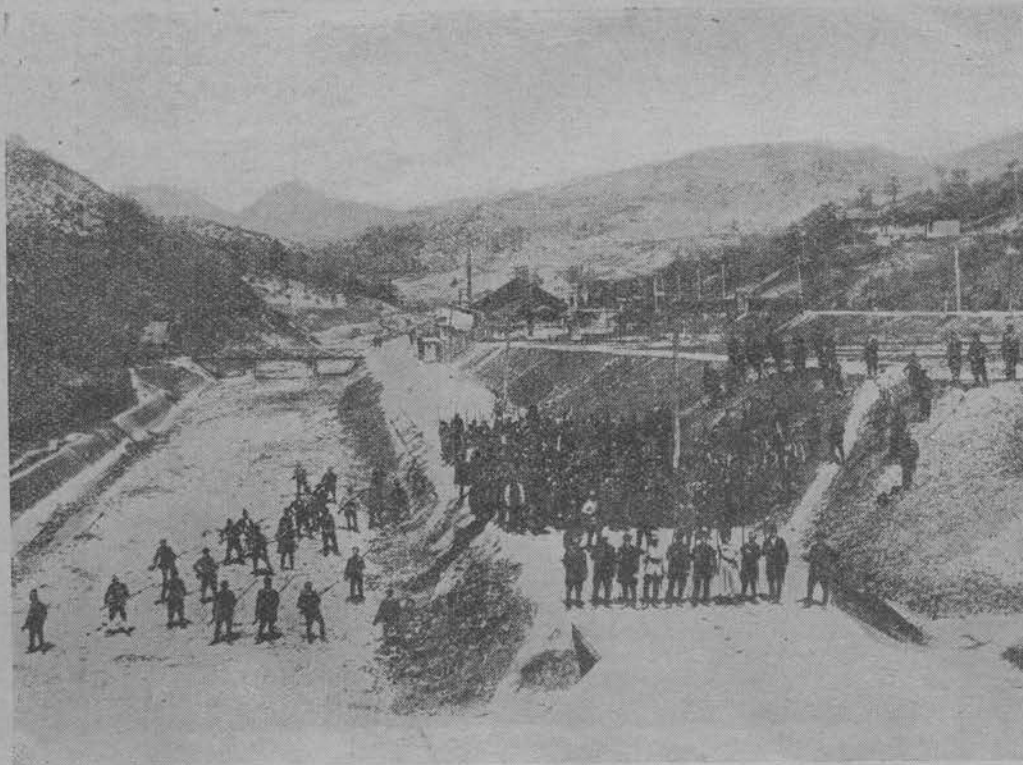
— Це дірка в камені. Як що стати в ній на цілий зріст, то дістає до пояса. Щоб уміститися там з головою, треба скорчитися, як жаби. Тебе бгають туди, луплять ланцюгами, приробленими по боках, доки ти не заткнеш собою цієї дірки. Там ти сидиш три, або двадцять місяців і тільки тричі на тиждень тобі подається туди порцію поточеного червами бобу.

— Коли мене звільнено звідти, я подивився на себе в зеркало,—сказав Жон.—На вигляд я був зовсім як старий і нагадував бідолашного брата мого батька. А ви ж знаєте,—сказав він нарешті, звертаючись до всіх:—Я не люблю, щоб мені докоряли: ти, мовляв, безчесний брехун.

* * *

Заговорив Віргілій, відхоплюючи далі цей пекельний приспів:

— Ї ще гірші муки, в хоро- бля, що їх прищеплюють людям.

Румунський уряд відсилає політичних в'язнів на каторгу

— А хіба ж клітка й герла не доводять до смертельних хвороб? — Заперечив Спиридон та Жон.

— Я кажу про хвороби, що ними просто б'ють мов кием. Я кажу про одну з них — про висипний тиф, як що назвати її справжнім ім'ям. Це теж знаряддя, що ним угамовують політичних в'язнів у Румунії. Знаряддя, що його не видно, але воно стереже вас усюди.

Є одна гнила, цю хворобою заповітрена в'язниця — Галата. Тиф у Галаті визирає з кожної щілини.

Він гніздиться в засідці під помостом, у мурах, у брудних щілинах дверей, у підгнилих стовпах.

Звичайно, тифозні містяться серед решти в'язнів.

Воші смочуть їхню кров, а коли померлих тифозних кидають у вапну, то вони нападають на тих, що залишилися ще живі.

Що поробиш з вошами, що розносять мікробів? Не встигнеш озирнутись, як вони тебе так вкрили, що шкура твоя нагадує газету, де всі літери ворущаються.

Поруч нас лежав непритомний уже третій тиждень, однокій Симон.

Він корчився, балакав нісенітницю з ранку до вечора і з вечора до ранку.

Це в нього болить живіт — говорив лікар, щоб аби-що сказати.

Йому давали ромнянку й рицини. Нас було 25 в одній камері з Симоном.

Ми добре знали, що з ним діється, цілими годинами спостерігаючи, як ця купа руб'я ворухилась, стогнала, корчилась на зогнилому брудному матраці.

Від нього тягнуло таким смородом, що робилося моторошно.

— А що коли б Симона викупати? — насмілюся хтось спитати дозорцю.

Обличчя дозорці налилося кров'ю.

— Викупати? Він п'ять років у мів обходиться без лазні, — зарепетував дозорця, сім років не ходять до лазні. Не ветряйте не в свої справи!

Переклад з французької О. Я.

Тюрма „Дофтана“, де придумують для політв'язнів неморальні муки

НАСЛІДКИ ВУГІЛЬНОГО СТРАЙКУ в АНГЛІЇ

Після страйку гірників в Англії було викинено буржуазією на вулиці сотні робітників. Ці звільнені робочі збирають паливо з покидьків вугілля

Граф Бобринський на сходах останнього пристанища—Всеукр. Історичного Музею ім. Шевченка в Києві

„ПРИГОДИ“ МЕТАЛЕВОГО ГРАФА БОБРИНСЬКОГО

Нарис М. Павленка

З року 1872 в Києві, там де сходилася вулиця теперішня Комінтерна з Шевченківським бульваром на темнім постаменті стояв бронзовий граф Бобринський. Мальовничо одягнений у широку Миколаївську шинелю, закинувши її через плече ніби римську тогу, правою ногою поважно спершись на шматок залізничної рейки, стояв цей граф і гордо дивився вдовж вулиці Комінтерну, цього головного нерва, що сполучає місто з вокзалом. Туди в кінець вулиці з цієї мальовничої гори дивився Бобринський, туди де снували потяги. На вокзал, на залізницю дивився він, бо він же був

„Сумуюча Росія“. Колись стояла біля пам'ятника Столипіну, тепер сумув біля арсеналу

ініціатором проведення першої в колишній Росії залізниці; бо він же фундатор цукрової промисловости; бо він же був один із перших піонерів капіталістичної індустріалізації країни й страшною експлуатації робітників. Доба страшного ката—царя-федфебеля була часом діяльності цього вельможі.

Не даром же й монумент стояв на бульварі, де в два ряди на протязі декількох верств, насаджені ще за царювання Миколи II, тополі ніби закам'янілі москалі струнко вишнурувалися на порозі.

Кілька десятків років дивився граф на вулиці Києва та ось раптом щось сталося... Зацокотали кулемети, рушніці, заметушилися якось особливо люде. Кулі пронизали самого графа... І прийшли до бронзового графа якісь нечемні засмальцьовані люде з мотузками, обв'язали й загнуждали його вельможну постать, стягли з постаменту і заволокли на сусіднє і подвір'я й покинули цю славетну постать графа як падло.

Далі повезли його на другий кінець Києва й завезли графа на подвір'я Арсеналу й у тім місці, де складався ріжний непотрібний хлам, поставили і його—графа Бобринського. Але не сам він там був. Біля нього в самих „непристойних“ виглядах в болоті валялись інші такі ж бронзови царі й міністри й блюдолизи. Ось „царь-освободитель“, ось Микола I, ось Столипин і т. д., а он-де під муром заводу „Сумуюча Росія“, колись вона „сумувала“ біля ніг на монументі Столипина. Тепер вона також усе „сумує“, але вже під стіною заводу, а Столипин, ніби п'яний, спить у болоті. Іхній шлях до цього подвір'я був не легкий. Так постать Миколи Пакина приїхала сюди вже зовсім без голови, з пробитими боками. Приїхав Столипин та й у його графської шинелі хтось встиг відшматувати досить велику частину взду. А чорні закурені робітники Арсеналу завжди реготали з цих високих гостей і глузували з того, що ці вельможні гості завітали до них в такому вигляді.

А поруч цих металевих осіб гули машини майстерень, кипіла робота в цехах, гуділи час від часу гудки.

Та хоч на цьому такому некомфортабельнім подвір'ї його сіятельство й значиться як лом бронзи вагою в 75 пудів, невідомо від кого „доставлений“, як безпритульний без паспорта, але роботи то він не простої, адже над його постаттю працював відомий петербургський скульптор академик І. М. Шредер. А ще як графа було скинуто з постаменту, то Київський Комітет по Охороні Пам'яток Мистецтва старовини та природи вже вимагав віддати його до історичного музею.

Та не дав Губвиконком, що тоді занадто вже був розлютований на царів, графів та панів.

І про те за цього Бобринського турбувався й Наркомос РСФФР і просив від себе т. Раковського врятувати графську бронзову фігуру, передавши її до музею.

Аж двічі т. Раковський телеграфував про те голові Губвиконкому т. Янові й надіслав навіть окреме відношення.

Та минав час, а постамент „графа“ усе стояв серед хламу, а його бідолашне товариство починало все зменшуватися, бо їх потроху почали вже й переливати робітники.

Аж ось у осени цього року від Київської Краввої Комісії по Охороні Пам'яток Матеріальної Культури з новою силою почалися вимоги віддати графа Бобринського.

Папірці полетіли до Київського Арсеналу, до Окрвиконкому, з ОВК до Арсеналу, з Арсеналу до ОВК, до Москви, від Комісії до Харкова, від Харкова до Москви й т. д. і нарешті... в осени цей безпритульний граф одержав останній свій вирок: його передано в розпорядження Київської Краввої Комісії по Охороні Пам'яток Матеріальної Культури.

І прийшли знову по графа сірі засмалцьовані люде з мотуззями, узяли його такого важкого й довгого і поклали на воза й відвезли до Музею.

Втягли його по широким сходах Всеукраїнського Історичного Музею імени т. Шевченка й поставили в вестибюлі.

І стоїть віднині граф у музеї і дивиться на важкі парадні двері музею, що впускають сотні й тисячі різних екскурсантів і відвідувачів: проходять і робітники, і учні, і інтелігенція й червоноармійці.

Вони тепер уже не такими злими, а спокійними очима переможців дивляться на бронзову постать графа Боринського, дивляться на цей художній твір так само, як і на портрет у

відділі історичнім чи на кам'яний молоток, чи кістку мута—в археологічнім відділі.

Бронзовий граф робить огляд царям серед хламу на подвір'ї Київського арсеналу

СКОРОДИМО ТРАЛАМИ МОРЕ...

Скородимо тралами море,
Квадрат за квадратом проходим,—
Учора прорізали поле
Незграбні, важкі теплоходи...

Багато я дум передумав —
Під нами, за нами скрізь смерть,—
Болючим, невиразним сумом
Наповнено груди ущерть...

Прямує вперед „Доротей“.
Напружились „Скиф“ та „Язон“,—
Тріпочуть під вітром на реї
„Це—он“...

Уривчастий спів кулемета
І вибух підводний, глухий!..
Розірвано хитрі тенета
Страшної морської війни...

Злякались удару дельфіни,
Мов пух заметались чайки...
Упали від круглої міні
У воду одні черепки...

Скородимо тралами море,
Бунтуємо синяву хвиля,
Щоб сміливо йшли із просторів
Заморські до нас кораблі!

м Севастополь

Ів. Шевченко

Ів. Шевченко

У НАС І В НИХ

ФІЗКУЛЬТУРА в Радянському Союзі—це виховання здорових і міцних робітничо-селянських мас. Радянські фізкультурні гуртки та клуби—це масова пролетарська організація. Її своїм завданням вона ставить не рекорди як самоціль, а гармонічний розвиток широких мас радянського робітничо-селянського населення.

Проте, за кордоном, фізкультура призначена для вузьких кол населення. Ріжні „аристократичні“ спорт-клуби, звичайно не дозволяють бути в своїх „високо-шановних“ лавах робітництву, або представникам селянства. Та й клуби ці зовсім не схожі з нашими масовими спорт-організаціями. Вони прагнуть „блискучих“, гучних рекордів, а члени їх надто часто свою культуру тіла перетворюють в „культуру кишені“, спекулюючи своїми спортивними досягненнями, продаючи за гроші свій спортивний хист.

Нижче наведені фотографії ілюструють окремі моменти зимового спорту—лижну екскурсію Харківських фізкультурників у міському парку і „готування“ до перегонів спортсменів—студентів відомого Кембриджського університету в Англії. Вони до-ріжницю між радянською, масовою фізкультурою та „рекордменством“ за кордоном.

Тільки випав сніг і утворився гарний „наст“, як Харківський міський парк уже з ранку й до вечора переповнений фізкультурниками, що проводять свій вільний час на свіжому, здо-

Наші лижники у міському комунальному парку

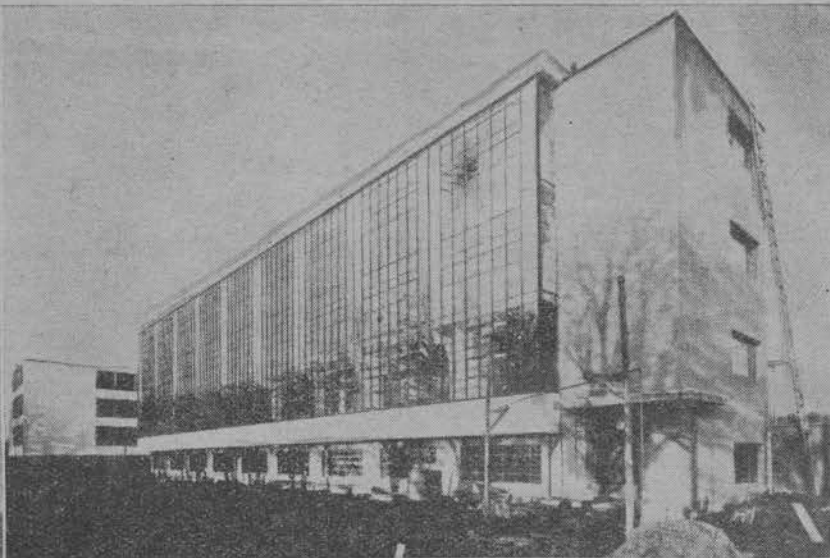
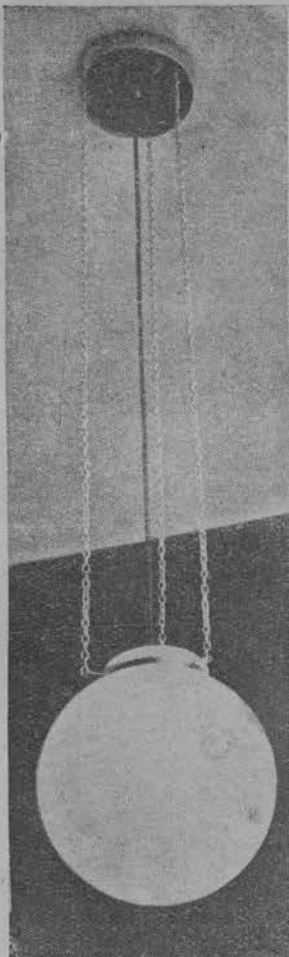
ровому повітрі. Тут немає нездорової конкуренції, не має рекордів як самоцільі—масові екскурсії, гулянки, перегони—ось як проводять зиму наші спортсмени.

Але вже й закордоном утворюються повільно робітничо-спортивні організації, що об'єднують спортсменів-пролетарів, що вже перемагають „аристократичні клуби“.

Н.

Спортивний гурток Кембриджського університету (Англія) прибув на лижні перегони до Довоса. Відомий спортсмен **Ферд** тренується перед майбутніми перегонами

Будинок Баугауза в Дессау за провктом архітектора Гропіуса. Ліворуч електрична лампа роботи нової школи.

НОВА МИСТЕЦЬКА ШКОЛА В НІМЕЧЧИНІ

Стаття В. Седляра

Про Баугауз у нас на Україні трохи знають з дописів, що містилися в різні часи по наших журналах та газетах.

Як відомо нова мистецька школа під назвою Баугауз повстала у Ваймарі за час революційного складу Ваймарського уряду (1919—1921 роки).

Виключної ініціативи і здібностей архітект Гропіус — головний організатор цієї школи, зумів об'єднати найбільш поступові, найбільш живі сили коло цієї справи (художники — Клее, Кандінський та ціла низка інших).

Разом з молоддю, що захопилася стремлінням об'єднати мистецтво з виробництвом, найгі вихід сучасним мистецьким формальним досягненням у побут через оформлення річей побуту, починаючи від архітектури до меблів, посуду, тканини і навіть побутових дрібниць, група художників новаторів утворили тісний і міцно об'єднаний спільними стремліннями колектив*).

Коли вплив у Ваймарському уряді переходить до рук консервативної партії, на Баугауз починають дивитися як на небезпечну революційну організацію і врешті позбавляють можливості вести дальшу роботу. Повстала навіть загроза повної ліквідації цього цікавішого культурного діла, на радість Ваймарських консерваторів та консервативних у своїй праці художників, що раділи з тяжкого стану Баугауза, вбачаючи в цьому провал лівих художників, провал ідеї органічного зв'язку мистецтва з вимогами сучасного виробництва, сучасного побуту.

Але Баугаузом уже зацікавилися. Ціла низка міст Німеччини запропонували йому можливості для праці. Переїхали Баугаузовці до Дессау — невеликого

міста (щось коло 60 тис. населення) коло Берліну (2 год. їзди від Берліну). Міське управління городка відпустило коло 1 мільйон марок на спорудження спеціального будинку й помешкань та забезпечило учбовий заклад усім необхідним.

З незвичайною енергією архітектор Гропіус провадить роботу по будівлі нового будинку, нового у повному розумінні цього слова. Гропіус здійснив свій проєкт зразково пристосованого до вимог школи будинку, надзвичайно цікаво використавши як матеріали — залізо, бетон, скло. Сама будівля є ціннішою спробою в досить широкому масштабі зреалізувати новий тип архітектури.

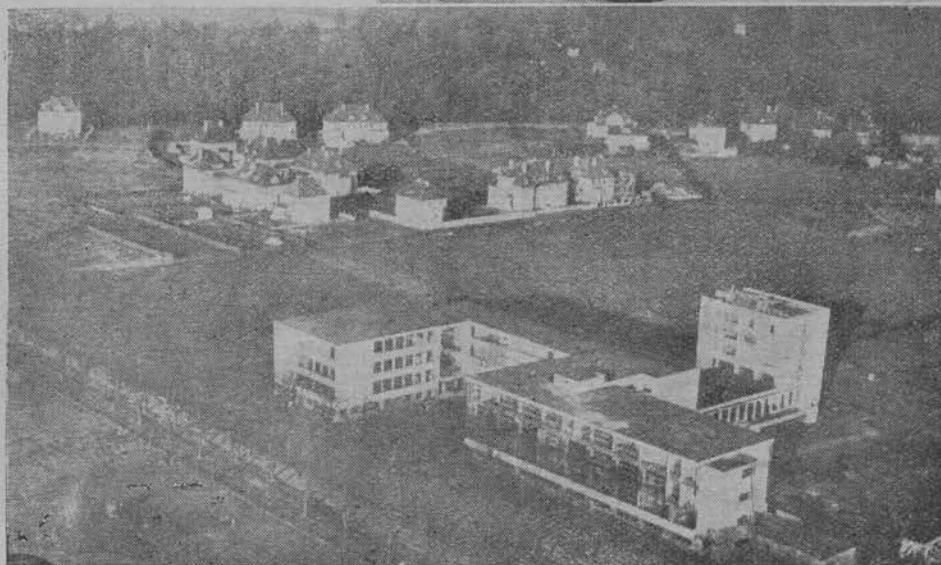
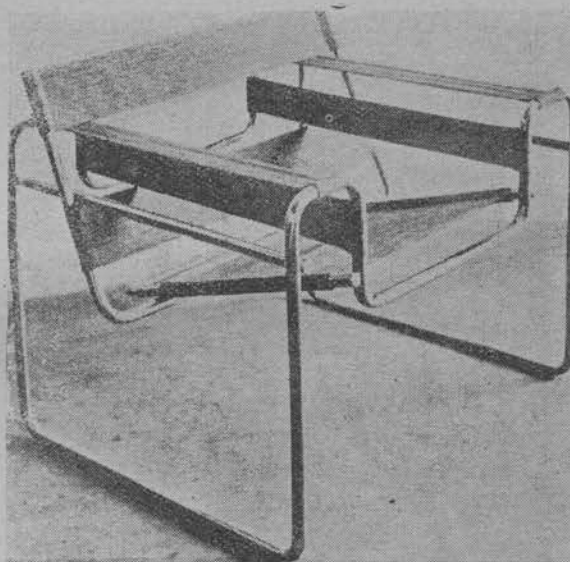
За літо будинок було викінчено, а ще раніш було побудовано за проєктом теж Гропіуса низку будинків для професорів Баугауза (майстерні й помешкання) і 4—5 грудня цього року відбулося урочисте відкриття Баугауза в Дессау. На свято прибуло понад тисячу людей —

*) Цікаво пригадати наші колективи, що виникли за час революції: колектив театральний Березіль, Межигірський виробничий колектив, колектив Академії мистецтва у Києві.

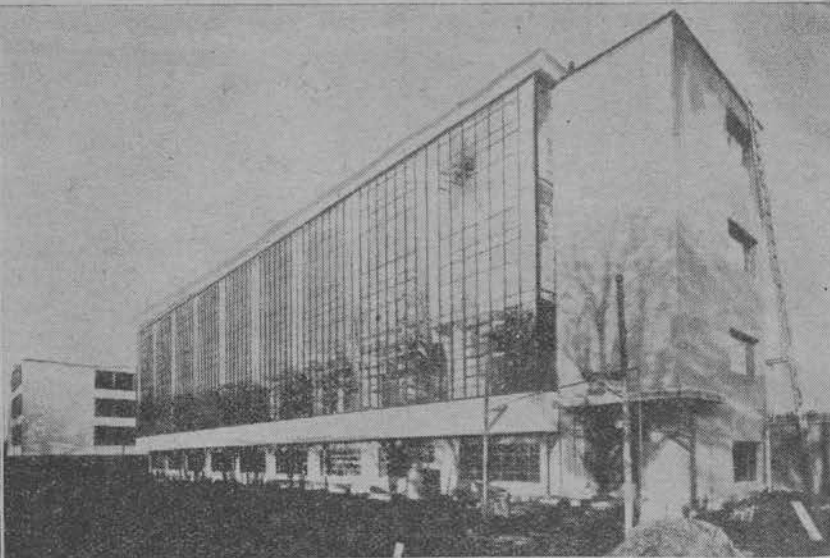
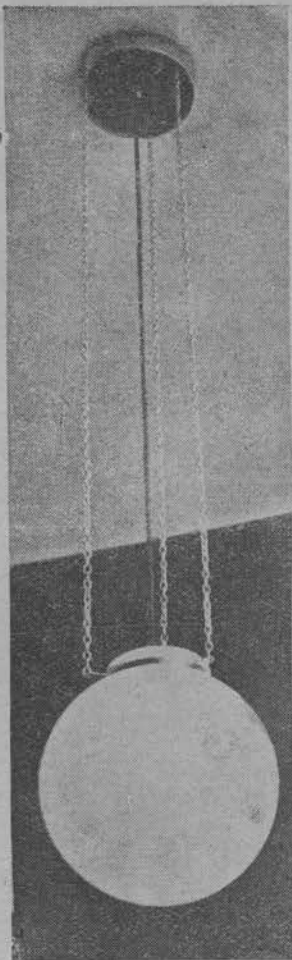
представників преси, художників, діячів мистецтва та взагалі зацікавлених осіб. Крім міського управління значну участь у допомозі Баугаузові взяв Юнкерс, чий аеропланний завод міститься в Дессау. Це цікавий показник заінтересованості нового типу школою, мистецькою школою, не лише громадських кол, а й представників промисловості.

Головні принципи роботи Баугауза — доцільність, простота, зручність при новому художньому форморозумінню оточення і предметів побуту.

Як шкільний заклад Баугауз лише в останній час набрав сталості в програмах своїх, курсах навчання, то що. Зараз це є вища мистецька школа.

Будівлі Баугауза в Дессау. Угорі: стілець роботи художньої школи — залізо та тканина.

Будинок Баугауза в Дессау за проєктом архітектора Гропіуса. Ліворуч електрична лампа роботи нової школи.

НОВА МИСТЕЦЬКА ШКОЛА В НІМЕЧЧИНІ

Стаття В. Седляра

Про Баугауз у нас на Україні трохи знають з дописів, що містилися в різні часи по наших журналах та газетах.

Як відомо нова мистецька школа під назвою Баугауз повстала у Ваймарі за час революційного складу Ваймарського уряду (1919—1921 роки).

Виключної ініціативи і здібностей архітект Гропіус — головний організатор цієї школи, зумів об'єднати найбільш поступові, найбільш живі сили коло цієї справи (художники — Клее, Кандінський та ціла низка інших).

Разом з молоддю, що захопилася стремлінням об'єднати мистецтво з виробництвом, знайти вихід сучасним мистецьким формальним досягненням у побут через оформлення річей побуту, починаючи від архітектури до меблів, посуду, тканини і навіть побутових дрібниць, група художників новаторів утворили тісний і міцно об'єднаний спільними стремліннями колектив*).

Коли вплив у Ваймарському уряді переходить до рук консервативної партії, на Баугауз починають дивитися як на небезпечну революційну організацію і врешті позбавляють можливості вести дальшу роботу. Повстала навіть загроза повної ліквідації цього цікавішого культурного діла, на радість Ваймарських консерваторів та консервативних у своїй праці художників, що раділи з тяжкого стану Баугауза, вбачаючи в цьому провал лівих художників, провал ідеї органічного зв'язку мистецтва з вимогами сучасного виробництва, сучасного побуту.

Але Баугаузом уже зацікавилися. Ціла низка міст Німеччини запропонували йому можливості для праці. Переїхали Баугаузовці до Дессау — невеликого міста (щось коло 60 тис. населення) коло Берліну (2 год. їзди від Берліну). Міське управління городка відпустило коло 1 міль. марок на спорудження спеціального будинку й помешкань та забезпечило учбовий заклад усім необхідним.

З незвичайною енергією архітектор Гропіус провадить роботу по будівлі нового будинку, нового у повному розумінні цього слова. Гропіус здійснив свій проєкт зразково пристосованого до вимог школи будинку, надзвичайно цікаво використавши як матеріяли — залізо, бетон, скло. Сама будівля є ціннішою спробою в досить широкому масштабі зреалізувати новий тип архітектури.

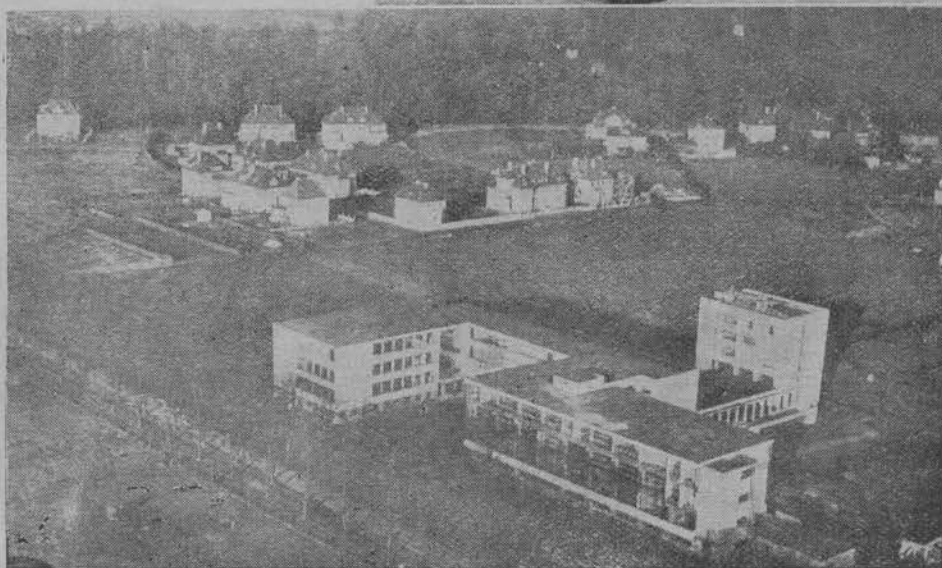
За літо будинок було викінчено, а ще раніше було побудовано за проєктом теж Гропіуса низку будинків для професорів Баугауза (майстерні й помешкання) і 4—5 грудня цього року відбулося урочисте відкриття Баугауза в Дессау. На свято прибуло понад тисячу людей —

*) Цікаво пригадати наші колективи, що виникли за час революції: колектив театральний Березіль, Межигірський виробничий колектив, колектив Академії мистецтва у Києві.

представників преси, художників, діячів мистецтва та взагалі зацікавлених осіб. Крім міського управління значну участь у допомозі Баугаузові взяв Юнкерс, чий аеропланний завод міститься в Дессау. Це цікавий показник заінтересованості нового типу школою, мистецькою школою, не лише громадських код, а й представників промисловості.

Головні принципи роботи Баугауза — доцільність, простота, зручність при новому художньому форморозумінню оточення і предметів побуту.

Як шкільний заклад Баугауз лише в останній час набрав сталості в програмах своїх, курсах навчання, то що. Зараз це є вища мистецька школа.

Будівлі Баугауза в Дессау. Угорі: стілець роботи художньої школи — залізо та тканина.

ЕСТРАДА—ВУЛИЦЯ

Нарис Белли Берг

Вулиці кричать сиренами й плакатами, пронизують холодом і вигуками газетонош, линуть трамваями, автобусами, вихорями куряви й сміття.

Вони сидять десь у люднім місці, завжди оточені тісним 3-рядним „колом“ слухачів. Це—сліпі „лірники“. Пильно вдивляються геть кудись у далечінь своїми темними очима і стиха перебирають зашкорубленими пучками численні струни старого українського інструменту.

Один розповідає:

— „Там матір рідную мою

Ще молодую у могилу

Нужда та праця положили“, так писав Шевченко про свою сім'ю.

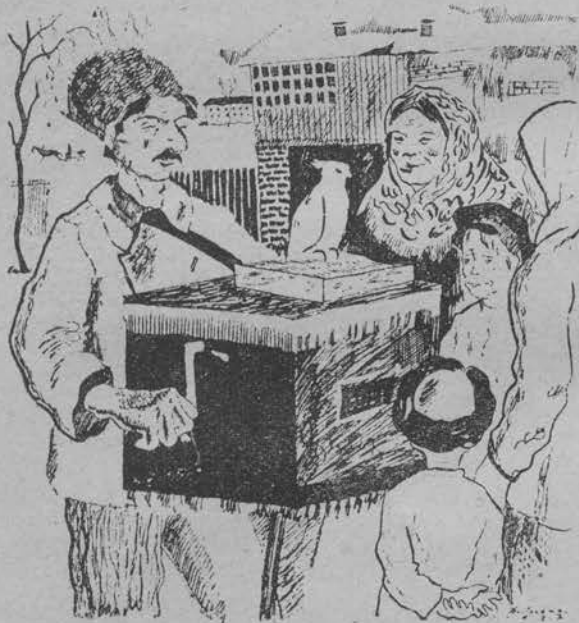
І обидва журно співають наперед проказані вже слова.

Тепло й весело!

— Я стою коло кондитерської, граю на скрипці різні танки: „Польку-пашку“, „Пад'Еспань“. Правда, на скрипці у мене тільки дві струни, та це не заважає. Виходить дуже цікаво. Одне тільки зле: холодно, пучки мерзнуть. Та я приноровився. Як вони прокляті пограбнуть, я зараз присяду, підгорну під себе соломки, папірців, усякого сміття, що на вулиці, і запалю маленьке вогнище. Воно горить у мене під ногами, а я тим часом тирликаю. Як назбирається трохи грошей, побіжу за ріг до Спиртогресту. Задавиш сотку і знову гравш. Тепло й весело!

На Україні гармоніст, як артист самостійний, рідко ходить. Немає рації. Олочиць мало. Це не те, що кобзарів—повна кружка срібла. Гармоніст ходить з Мишкою.

Як що ви побачите на майдані велике збіговище людей

Папузі ймуть віри

таке, як на демонстрації або на похороні з музикою, то так і знайте, що це Мишка й „романеску“.

— Гразані, одвінсья, мені нада бальсой польє, Міса любіла многа воля. Міса! Как барисна з мольдой цилавек по Сюмекая ходіла і пірознай прасіель?

Гармонія затинає „киричичики“, ведмідь іде поруч „романеску“, переступаючи пухнатиими лапами. Ведмідь мляво кладе величезну голову на плече румунові, він тудиться до нього всім тілом і любо зазирає в вічі „свой мольдой цилавек“.

У натовпі регіт.

— Міса, как хоросенький дамоцка на високий каблочки по лавки ходіла, товари смотріла?

Взявши під паху палицю, ведмідь з невимовною грацією дріботить, ставши дибки, манірно колинає стегнами і озирається на всі боки.

— Циган, халера, як вивчив!

Далі номери: „французька боротьба“, „поцілунок у губи“. Тут Мишка, як тільки може, показує свій хист. Натовп тісно стовпився, сміється, завмирає, аж стогне од захоплення. Найчутливіший глядач—це вуличний натовп. Найбільша естрада—вулиця.

Ходячий оркестр

Мистецьке диво

Надзвичайний випадок надзвичайно розвинених центрів руху. Він заразом робить 6—7 різних рухів, а ми, звичайні люде, не здумаємо зробити заразом і трьох.

Людина ця одночасно б'є в барабана, крутить корбу катеринки, трусить головою в дзвіночках, сурмить у сурму і сіпає ногою літаври. Мелодія оригінальна. За музикантом, як за кометою, хвіст. Діти й дорослі від двору до двору, з вулиці в вулицю за ним так і слідкують. Зупиниться ходячий оркестр,—зупиняється й публіка. І вмить обступає його навкруги, втупивши очі, роззявивши рота, непорушно поглядає на диво нашого віку—„людину-оркестр“.

Нарікають на папугу

Революція в музиці, кажуть, поки ще не відбилася, як слід. Це не так. От катеринка (шарманка), наприклад, раніш затинала: „На сонках Манчжурії“, „Матчиш—хороший танець“, потім з'явилися „Яблучко“ та „Вулиця“, а тепер над усе пішли: „Марш Буденного“, „Заповіт“, „Інтернаціонал“.

Той самий синьо-зелений ящик, за ним постать „перського підданця“, а на ньому сидить рожева папуга, що навіть і в теплу погоду тремтить з холоду. Глядачі—діти та домові служниці. Ця біжить до Ларька купити гасу, та—до пекарні по хліб, а Галя глядить Вовочку—всім кортить під шклянні перебори катеринки довідатись про свою долю. Всього за 5 копійок.

Папузі ймуть віри. „Вам буде приємна зустріч“, „Бійтеся друзів“, „Людина, що ви довіряєте їй, вас одурить“.

Як що в папірці загорнено копійчану каблучку, це значить вийти заміж, як що голка—значить бути швачкою.

Гроші тепер платиться вперед. Раніш бувало так; витягне папуга хрещика, це значить могила, за це грошей не платилось. Ображалися.

Талановита родина

Папа—імпресаріо. Мама нема. Запитання: „де ж ваша мама“? мовчки обминається. Старший син років з 14—акробат. Дочка—танцюристка. Найменший—клоун.

Вуличний сеанс починається папиною промовою до „уважающей публіки“. З вікон і балконів визирають цікаві глядачі. Розстидається брудний килимок. Малеча обступає навкруги. „Атлет“ ходить колесом, чухає правою ногою ліве вухо і весь аж червоніє з напруги. Папа (він же разом з цим і оркестр) б'є в бубона.

— Аделіна, алло!

Рожева дівчинка з незграбною грацією підлітка підскікує, стає на одне коліно і випинає западі груди. В оголених тоненьких як ниточка рученятах клацають кастаньети, тріщать як крила великої стрекози. Тоненькі білі коски з рожевими кісниками тріпотять навколо заклопотаного блідого личка.

Танок цей нагадує що хочете, тільки не тарантелу.

З вікон загорнені в папірці летять мідяки. Глядачів зворушив цей танок.

— Алло, Рафаело, покажи антре!

Семилітній курдупель у червоному трико став на голові і робить непристойний жест під невимовний регіт глядачів.

Ще два—три такі „гомеричні“ номери, кілька найциршіх французьких фраз і ця мандрівна „кумедія“ забирається геть.

Тріумф скінчився. Вулиця—не естрада. Глядачі—далеко. Навкруги сіренький день.

І. С. Замичковський

ОБЛИЧЧЯ ОДНОГО

Їх багато — облич, що мерехтять на екрані перед очима глядача. Назви фільмів, імена героїв — забуваються, стіраються із пам'яті.

Але ще свіжі назви фільмів „Непевний багаж“, „Гамбург“, „Беня Крик“, „Тарас Трясило“. Їх ще не встигли забути. І не забули певне, що в „Гамбурзі“ старого робітника Ельснера, цього відданого борця, цю м'яжку й спокійну людину, що старечими руками своїми вмів і пестити дитину і кулею набити рушницю. Або хитрого та впертого кошового отамана Кобау в

„Тарасі Трясилі“ — бундючного зрадника і гордовитого інтригана. А то ще товстого й лякливого начальника поліції з „Непевного багажу“. Або „не дурака“ випити й хабаря потягнути, з масними губами й сивою головою пристава Глечика в „Бені Крик“. Різнобарва й розмаїста галерея. Але всі обличчя оці — лише поодинокі грані одного обличчя, обличчя заслуженого артиста Республіки І. С. Замичковського.

Довгі роки віддавши театрові, святкуючи цими днями ювілей своєї служби йому, старий досвідчений, невичерпаний ще і повний творчої сили актор пішов у кіно. І тут не зазнав поразки. Кожна нова роль — ще одна перемога.

Угорі — Замичковський в ролі кошового („Тарас Трясило“). Він же в ролі робітника (овал) в картині „Гамбург“. Нижче — Замичковський в ролі пристава Глечика в картині „Беня Крик“

І. С. Замичковський

ОБЛИЧЧЯ ОДНОГО

Їх багато — облич, що мерехтять на екрані перед очима глядача. Назви фільмів, імена героїв — забуваються, стіраються із пам'яті.

Але ще свіжі назви фільмів „Непевний багаж“, „Гамбург“, „Б'я Крик“, „Тарас Трясило“. Їх ще не встигли забути. І не забули певне, що в „Гамбурзі“ старого робітника Ельснера, цього відданого борця, цю м'яжку й спокійну людину, що старечими руками своїми вмів і пестити дитину і кулею набити рушницю. Або хитрою та впертою кошового отамана Кобзу в

„Тарасі Трясилі“ — бундючного зрадника і гордовитого інтригана. А то ще товстого й лякливого начальника поліції з „Непевного багажу“. Або „не дурака“ випити й хабаря потягнути, з масними губами й сивою головою пристава Глечика в „Бені Крик“. Ріжно-жарва й розмаїста галерея. Але всі обличчя одні — лише поодинокі грані одного обличчя, обличчя заслуженого артиста Республіки І. С. Замичковського.

Довгі роки віддавши театрові, святкуючи цими днями ювілей своєї служби йому, старий досвідчений, не вичерпаний ще і повний творчої сили актор пішов у кіно. І тут не зазнав поразки. Кожна нова роль — ще одна перемога.

Угорі — Замичковський в ролі кошового („Тарас Трясило“). Він же в ролі робітника (овал) в картині „Гамбург“. Нижче — Замичковський в ролі пристава Глечика в картині „Беня Крик“

МИТЯ

Нарис О. Б.

„На бідного Макара всі шишки“...
Таким Макаром є Митя в картині тієї ж назви, картині з життя аристократів, „інтелігенції“ (а просто—міщанства) сучасного провінційального міста, що так багаті на голярні та фотографії, на ці атрибути культурності.

Картина подає світогляд певного замкненого кола людей, що живляться продуктами виробу лише власної моралі.

Малює кохання Миті до Шурочки.—Родина Шурочкина належала до цього кола. Затягла вона його, як у вир, і безупину крутився він у ньому безпорадно. Митя—молодий і наївний, простий і мягкосердий. Він не вмів пристосуватися до нового оточення чужого й незрозумілого йому, він не може проінтися його духом. Далеко вільніш почував він себе в кімнаті незнайомої, вбогої жінки, ніж серед гостей у Шури. І тому завжди бував так, що він компромітує і себе і Шуру.

* * *

Сьогодні у Шурочки бал.

Чи ж то можна не відсвяткувати такої знаменної події, як надіслання з Москви подарунка... лакірок?

Це нічого, що вони тіснуваті, і що огрядній шуроччиній матері таки добре довелося побігати, щоб хоч трохи їх рознести.

Адже ж вони так личать гарненькій Шури?

Нервово позирає Митя на годинник. О 7-й збірується гості. Він з Шурочкою у першій парі поведе їх до їдальні. А штанів нема. Він позичив їх приятелеві, що був за старшого боярина в однієї з місцевих „голубиць“. Ну хіба ж він винен, що приятель досі не вернувся? А час ліне.

На Митю з усіх боків посипалися докори: як же це так?! Як то можна?! Кожен з гостей, певне, не обідав дома, мріючи про вечірку з смашними стравами та ще смашнішим питвом, а тут—маєш, здобрий якимись недоїдками, що лишилися на кухні.

З'явилася на дверях залі якась жінка, простягаючи Миті сідні.

— Візьміть, ви загубили!

Сміються гості в кулак.

— Це—не мої! Це—бабині!—
Роспачливо вигукує сторопілий Митя.

„Бабині“—це мало значить—одної пралі. Він узявся якось піднести їй з річки до дому важкого коша з білизною та по дорозі за губив одну штуку.

Але гості не хочуть пояснень: їм кортить зігнати на ньому оскому за невдалий вечір. Щоб не чути глузувань, Митя заходився зараз же однести до пралі сідні.

...Коли Митя завітав на бал до Крилових з дитиною, прохаючи товариство допомогти дитині, що лишилася сиротиною, бо мати її вмерла з недуги й виснаги, його хотіли побити. Шура здержує натиск юрби, що кинулась на Митю.

Нижче — Митя (арг. Охлопков)

Шафери перед об'єктивом (арт. Лисовський та Надемський). Вгорі—старі люде на балю. Внизу—Митя й Шура читають епітафію.

* * *

Місто потопав в тумані.

Ледве маячать огні ліхтарів, неначе миготять очі якихось потвор. Аж гульк—виростають примари будинків. Глухими вуличкамн плентається Митя.

Коли це з туману виходить похила маленька постать з чемоданом. Поводиться постан. якось чудно. Миті спадає на думку оповідання репортьора про бандитів. Причаївся. Чекає.

— Вітаю вас з хлопчиком!—простягає лікар Миті дитину. Бо хто ж як не батько так пізно може вдертися до кімнати хорої жінки. Митя остовпів. На подушці він побачив бліде, виснажене жіноче обличчя.

І коли Митя завітав на балю до Крилових з дитиною, прохаючи товариство допомогти дитині, що лишалася сиротою, бо мати її вмерла з недуги й виснаги, він почув ехідний смішок:

— Зате батько живий!

І гості закружляли по залі в шаленому танку. Митя бачить, як кожне обличчя таврує його призиством і глузуванням.

* * *

— Митя застрелився...

Ці слова спинили гостей, що поверталися з балю. Витяглись обличчя, прибираючи відповід-

ного виразу. Жінки кинулись до Шури. Кожну підганяла цікавість: не кожного ж дня стріляються. Кожну брали задрощі: не через мене застрелився.

А Митя йшов похитуючись у замісто.

Постріл придуркуватого капітана, що неназрів кракання круків, спинив Митину руку з револьвером, коли Митя замірявся застрелитись. Мертвий крук, що впав до його ніг, викликав огиду до смерті від кулі.

Митя йшов топиться.

Вище й вище піднімається вода.

Ще крок-два і... кінець. Аж ось вигук:

— Руки вгору!

Раз... два... і шкереберть летить Митя в воду „Невідомий“ сміється з нього, розламаючи револьвера: в барабані нема жодного набою. Безвольний і знесиленний Митя з цього часу цілком підпадає під вплив „невідомого“. А той не спить. Він жалібною промовою зворушує серця слухачів, що обступили його юрбою, і ті жертвують хто що може на похорон Миті. Митя хоче тікати, коли це на дорозі виростає постать „невідомого“. Він веде Митю до кімнати, де приготовано роскошну домовину, а крізь вікно Митя бачить катафалк, що чекає на померлого.

— Лізь!—наказує „невідомий“.

Отак Митя став живим покійником. Поволі сунеться вулицями похоронний провід. Іде за домовиною смутна Шуручка в глибокому траурі.

— Поганяй!—гукає мрець.

„Невідомий“ з незмінним, вірним своїм товаришем—кошмям лежить на платформі потягу, що віз його в далечінь. Усмішка грає на його обличчі.

Скептик чи шахрай?

буквально это все одна
и безчестно браки
жиселт здесь бывший капитан
он злей цепной собаки

ТРА-ЛЯ-ТРА-ЛЯ-ТРА-ЛЯ-М
АК-АК-ЛЯ-ЛЯ

Лисовський

ЧАСТН. УКР. АКЦ. О-ВО ТОРГОВЛИ И ПРОМЫШЛЕННОСТИ „СТАР“
ПРАВЛЕНИЕ В КИЕВЕ, УЛ. ВОРОВСКОГО 25.

А К Т И В   ЗАКЛЮЧИТЕЛЬНЫЙ БАЛАНС на 1-е Октября 1926 г.   П А С С И В

Касса и тек. счета	4935 59	Капитал акционерн.	68200 —
Ценные бумаги	330 —	Займы	19797 60
Товары	88591 97	Векселя выданные	56120 —
Векселя и док. к получ.	34121 75	Кредиторы	48629 79
Дебиторы	65101 27	Чистая прибыль	6125 77
Прочие активы	5791 58		
Баланс	198873 16	Баланс	198873 16

Д Е Б Е Т   СЧЕТ ПРИБЫЛЕЙ И УБЫТКОВ   К Р Е Д И Т

Убыт. от реализ. части товар.	19159 03	Прибыль от реализ тов.	106188 —
„ „ списан. долгов	2173 02	% ⁰ / ₀ и ком. получ. и начисл.	7473 03
Торг. расх. и налоги	66463 28		
% ⁰ / ₀ и комис. уплачен. и начислен.	19739 93		
	107535 26		
Чистая прибыль	6125 77		
Всего	113661 03	Всего	113661 03

Баланс утвержден постановлением обыкновенного Общего Собрания акционеров от 29-го декабря 1926 г. и чистая прибыль распределена следующим образом:

1. В запасный капитал О-ва . . . . . Р. 868 48
- 2 „ фонд улучшения быта рабслуж. . . . . „ 306,29
3. На покрыт. непредвиден. убытков . . . . . „ 1200,—
4. „ выдачу дивиденда акционерам . . . . . „ 3751,— Р. 6125,77

Общее Собрание постановило дивиденда не выдавать впредь до рассмотрения этого вопроса одним из последующих Общих Собраний.

ПРАВЛЕНИЕ

КИЕВСКОЕ УЧЕТНО-ТОРГОВОЕ ОБЩЕСТВО ВЗАИМНОГО КРЕДИТА

А К Т И В   ЗАКЛЮЧИТЕЛЬНЫЙ БАЛАНС на 1-е Октября 1926 г.   П А С С И В

Касса, тек. счета и ценн. бум.	28154 70	Капиталы и тек. счета	105761 65
Учетно-ссудные операции	132415 82	Счета с банками	61086 11
Дебиторы	77073 62	Кредиторы	72978 56
Прочие активы	3250 54	Прочие пассивы	737 86
		Прибыль	330 50
Всего	240894 68	Всего	240894 68

Д Е Б Е Т   СЧЕТ ПРИБЫЛЕЙ И УБЫТКОВ   К Р Е Д И Т

Проценты и комиссия уплач.	15770 83	Проценты и комисс. получ.	88454 37
Тек. расходы и налоги	71480 05	Разные поступления	1216 32
Списания по счетам и амортизация	2089 31		
Прибыль	330 50		
Всего	89670 69	Всего	89670 69

Вторичным общим собранием членов О-ва единогласно постановлено: Отчет и баланс за истекший период, а также смету расходов на 1926-27 г. утвердить. Прибыль 330 р. 50 к. отнести в запасный капитал.

ПРАВЛЕНИЕ

„УКРПАПІРТРЕСТ“

ВИСТУПАЄ

НА V РАДЯНСЬКОМУ КОНТРАКТОВОМУ ЯРМАРКОВІ

— ПРОДАЄ —

папір до писання, „Верже“,
філігран, бобіни, пляшко-
вий папір, солом'яну тек-
туру, обгортку різних га-
тунків (півсолом'яну, сіру
та інш.)

КУПУЄ для потреб
виробництва

сировину, ганчірки, соло-
му, папір-брак, целулозу і
різні технічні та хемічні
вироби

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ФОТО-КІНО УПРАВЛІННЯ

**ОСТАННІЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ**

СВІЖИЙ

ВІТЕР

Білий художній фільм з життя рибалок Чорного моря

Сценарій **ЗАЦА та РЕЗНІКОВА**
Режисер **СТАБОВИЙ**
Оператор **ДЕМУЦЬКИЙ**

В головних ролях:
РУДАКОВ, ТАУТ-КОРСО, БРАЙНІН,
:: :: **КУЧИНСЬКИЙ** і інш. :: ::